

Jamsai

ทดลองอ่าน

พันธมิตร

Jamsai

สองหัวใจ

ชาลิน

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai
ทดลองอ่าน

"สำหรับผมณิคือสิ่งที่ดีที่สุดในโลก แล้ว...ถ้าไฉนนี้จะดีไปกว่าณิได้ยังไง" เห็นตากลมโตเบิกกว้างยิ่งกว่าไฉหน่าน อเล็กซิสก็รู้ว่าณิเข้าใจความนัยที่เขาพยายามสื่อ...อยากทราบว่าณิจะมีปฏิกิริยาตอบกลับอย่างไร

ณิกำหม่นหน้าที่ร้อนจัดลง ไม่น่าเชื่อว่าน้ำอเล็กซิสของเธอจะพูดเพราะอย่างนี้ บางทีสิ่งที่เพลงพินพยายามพูดอยู่ทุกเมื่อเชื่อวันคงจะเป็นความจริง

หญิงสาวสุดลมหายใจลึก ชมความเย็น เขย่งจูบปลายคางเขาและพนมมือขอบคุณ

"ณิซิ รู้ไหมว่า..." มือแกร่งเขยคางมนๆ ที่เริ่มจะกำต๋าลงเพราะความกระดากอายให้เขยขึ้น พอโบหน้ากลมแขนงเขยขึ้นสบตาที่แฝงความรักลึกล้ำ เขาก็พูดต่อ "มีความรู้สึกบางอย่างระหว่างเรา"

ณิซารู้สึกว่าตัวของเธอจะลอยพ้นระเบียบ ร่างกายเบาหวิวเหมือนไฉน้ำหนัก แม้เธอจะไม่ตอบเป็นคำพูด แต่ท่าทีของเธอก็ทำให้อเล็กซิสหวานล้ำในใจ

"ณิซิยังไม่ตอบก็ไม่ใช่เป็นไร ผมเองก็มีเรื่องมากมายที่อยากจะพูด แต่ตอนนี้ยังไม่ถึงเวลา"

ชายหนุ่มหันไปมองสนามหน้าบ้านอีกครั้ง เพราะกลัวว่าดวงตาคู่สวยของคนตรงหน้าจะผลักดันให้เขาทำอะไรบ้าๆ ลงไป จะสารภาพความจริงตอนนี้ก็คงได้ แต่เขาไม่อยากจะเดินทางไปไหนไกลหลังจากนั้น กลัวว่าใครหรืออะไรจะทำให้เธอคิดฟุ้งซ่านไปในทางร้ายๆ ระหว่างที่เขาไม่อยู่

เขาใช้ข้อนี้ไว้ได้แก่มนุษย์ กำหม่นลงจนขีด "ตอนผมไม่อยู่ สัญญาได้ไหมว่า...จะคิดถึงเรื่องของเรา"

พันธะสองหัวใจ

ชาลิน เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2281-8

ภาพประกอบ Banthita166 / Shutterstock.com
SantaLiza / Shutterstock.com
thaisign / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801
อีเมล editor@jamsai.com
เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บุ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 289 บาท

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

สวัสดิ์คะนักอ่านที่น่ารักทุกท่าน ในที่สุดงานมหกรรมหนังสือระดับชาติก็วนกลับมาอีกครั้ง ซึ่งครั้งนี้เลิฟก็เตรียมขนหนุ่มๆ มาให้เพื่อนๆ ได้เลือกได้รัก ได้หลงกันแบบจัดแน่นจัดเต็มกันไปเลยค่า~

หนุ่มหล่อที่อยู่ในมือเพื่อนๆ ขณะนี้จะเป็นใครไปไม่ได้นอกจาก 'อเล็กซิส อันเกลอส' พระเอกผู้อบอุ่นอ่อนหวาน (เฉพาะกับสาว 'ณิชา' คนเดียว) จากเรื่อง 'พันธะสองหัวใจ' ถ้าใครเป็นแฟนขาประจำของ 'ชาลิน' คงจะจำได้ว่า นอกจากเรื่องนี้จะเคยตีพิมพ์ครั้งแรกในปี 2552 แล้ว นี่ยังเป็นผลงานเรื่องแรกของชาลินอีกด้วย ซึ่งเลิฟแอบรู้มาว่าเป็นเรื่องหนึ่งที่เพื่อนๆ ตามหากันมากที่สุดเลยทีเดียว

ครบรอบเก้าปีของชาลินและพันธะสองหัวใจทั้งที่ เลิฟเลยขอพา 'น้าอเล็กซ์' กับณิชาไปแปลงโฉมใหม่กลับมาในรูปแบบของ LOVE เรา แต่รับประกันว่าความหวานฟินจิกหมอนยังอยู่ครบเหมือนเดิมค่า~

สำหรับใครที่ไม่คุ้นกับหนุ่มลูกครึ่งกรีก-อังกฤษคนนี้ เลิฟขอแนะนำคร่าวๆ ว่าเขาคือนีคือพระเอกคนแรกในชีวิตของชาลิน น้องชายของเจ้าชายอสูรจอมโหดแห่ง 'เพลง (รัก) ของเจ้าชายอสูร' ส่วนสาวน้อยน่ารักณิชาที่เป็นถึงเพื่อนรักของสาวๆ ไม่ว่าจะเป็น 'เพลินพิศ' จาก 'รักเพลินใจ' 'เพลงพิน' จาก 'เพลง (รัก) ของเจ้าชายอสูร' และ 'นานา' จาก 'โปรดรัก' ซึ่งเหมือนเดิมคะว่าสามารถอ่านแยกเล่มกันได้ แต่ถ้ามีครบทุกเล่มจะยิ่งอินและฟินไปกับความรัก รวมถึงมิตรภาพของสาวๆ เก่งนี้แน่นอน

ถ้าอยากรู้ว่าความรักวุ่นๆ ระหว่าง 'คุณน้า' กับ 'คุณหลาน' กำมะลอคู่นี้จะหวานอย่างที่เลิฟอวดรีเปล่า เลิฟว่าอย่ารอช้าเลยคะ พลิกหน้ากระดาษไปพิสูจน์กันเลย~

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

ประวัตินักเขียน

'ชาลิน' เป็นหญิงสาววัยต้นเลขสาม เกิดที่จังหวัดกาญจนบุรี เรียนจบชั้นมัธยมศึกษาที่ระยอง จบการศึกษาคณะมนุษยศาสตร์ เอกภาษาอังกฤษจากมหาวิทยาลัยรามคำแหง ใช้ชีวิตอยู่ที่สหรัฐอเมริกาสองปี ตอนนั้นปักหลักอยู่กรุงเทพฯ สลับกันไปเป็นคนงานสวนของครอบครัวที่จังหวัดตราด

ชาลินเติบโตมากับการอ่าน คุณพ่อรักการอ่านกระทั่งตั้งชื่อลูกสาวเป็นชื่อนางเอกนิยายที่ชอบ ท่านพาชาลินไปห้องสมุดตั้งแต่ยังไม่รู้ความ แม้จะเป็นเด็กராเร่ิงพูดเก่ง แต่จะเจี๊ยบเมื่อมีหนังสือ ^^ ช่วงชีวิตนักเรียนชาลินชอบอ่านหนังสือเรียน หนังสือนอกเวลาและขยับมาสู่การอ่านนิยายเมื่อโตขึ้น หลังจากได้อ่านนิยายหลายเรื่องที่ตอนจบไม่ตรงใจ จึงเกิดแรงบันดาลใจอยากเขียนนิยายในแบบของตนเองและมีหนังสือนามปากกาตนเอง หลังจากปลุกปล้ำอยู่สักพักในช่วงที่เรียนอยู่ปีสี่ 'พันธะสองหัวใจ' นิยายเรื่องแรกก็ได้ตีพิมพ์กับสำนักพิมพ์แจ่มใสและวางแผงในปลายปี 2552 จนถึงปัจจุบันก็ล่องเข้าสู่ปีที่เก้าแล้วของเส้นทางความเป็นนักเขียน รวมผลงานทั้งหมดที่ออกมาแล้วสิบสามเรื่อง

สำหรับช่องทางติดต่อ ขอเชิญพบปะพูดคุยกันได้ที่หน้าเว็บแจ่มใส และเพจ Chaleen ค่ะ

ชาลิน

สำนักพิมพ์ฟ้าจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย LOVE ได้ที่

www.facebook.com/lovebyjamsai

บทที่ 1

แสงแดดอ่อนๆ กระพาดทรายขาวสะอาดจนเกิดเป็นแสงระยิบระยับราวกับประกายของทอง ท้องทะเลสีฟ้ากระจ่างตามีเพียงสายลมและเสียงคลื่นเท่านั้นเป็นเพื่อน สัตว์ตัวเล็กๆ ที่อาศัยอยู่ริมหาดต่างพากันออกมาจากที่ซ่อนเพื่อต้อนรับเช้าวันใหม่บนพื้นทราย พวกมันสนุกสนานกันอย่างเต็มที่เพราะรู้สึกปลอดภัยจากมนุษย์ที่มักจะคลาคล่ำไปทั่วหาดตั้งแต่ช่วงสายๆ ไปจนถึงดึกดื่น

หญิงสาวร่างผอมบางในชุดผ้าซิ่นสีน้ำทะเลกับเสื้อผ้าฝ้ายสีขาวแขนยาว มองสิ่งก่อสร้างตรงหน้าราวตกอยู่ในภวังค์ ไม่สะทกสะท้านต่อลมทะเลเย็นๆ ด้านหลังที่พัดผมหยักศกยาวสยายของเธอจนปลิวไสว... จนในที่สุดเมื่อแสงแดดเริ่มลูบไล้ใบหน้า หญิงสาวจึงละสายตาจากบ้านสองชั้นหลังใหญ่ริมหาดที่ยืนมองอยู่นาน เปลี่ยนมาหันหน้ารับลมทะเลแล้วเดินลงไปเรื่อยๆ จนเท้าเปล่าเปลือยสัมผัสกับน้ำเย็นเฉียบ เธอหลับตา สูดกลิ่นสะอาดๆ ของทะเล แล้วปล่อยให้จิตใจล่องลอยเป็นอิสระเต็มที่

ณ ายอมตื่นก่อนเวลางานเริ่มถึงสามชั่วโมงก็เพราะต้องการมีช่วงเวลาแบบนี้ ช่วงเวลาที่ไม่มีการเร่งรีบ เจียบสงบ และอยู่ใกล้ธรรมชาติ...

ช่วงเวลาเพื่อระลึกถึงความทรงจำ

แต่ความเงียบสงบก็อยู่ได้ไม่นาน เสียงกรางงัดงัดพร้อมๆ กับชายผ้าขึ้นที่ถูกกระตุกทำให้หญิงสาวลืมตาขึ้น เมื่อก้มลงเห็นตัวต้นเหตุก็หัวเราะ

"ฟูฟู ปล่อยพีณิชนะ เตี่ยผ้าพี่หลุดละแยะเลย" หญิงสาวดูเจ้าตัวขัด จังหวะไม่จริงจังนัก ย่อตัวลงใช้มือยึชนหยิกฟุบหน้าของมันแรงๆ ก่อนจะถามเสียงใส่ว่า "ทำไมลงมาแต่เช้าละจ๊ะ"

เจ้าฟูฟูเป็นสุนัขของคุณนิธยา ผู้จัดการฝ่ายบุคคลของรีสอร์ทที่หญิงสาวทำงานอยู่

ขนของเจ้าฟูฟูตอนนี้มีแค่บนหัวของมันเท่านั้นที่แห้งแล้ว ส่วนอื่นๆ อยู่ในสภาพเปียกม่อล่อมม่อแล้งและมีทรายเกาะไปทั่ว หากก็ยังพอมองออกได้ว่าเพื่อนเล่นยามเช้าของนิธยาเป็นลูกสุนัขพันธุ์เวสต์ ไฮแลนด์ ไวท์ เทอร์เรีย สีขาวบริสุทธิ์ แต่ด้วยความที่ชอบลงเล่นน้ำทะเลและเกลือกกลิ้งทราย ขนของมันจึงมักจะเป็นสีน้ำตาลมอมๆ และจับกันเป็นก้อนเสมอ

เจ้าฟูฟูกระดิกหางไม่หยุด ตากลมโตวาววับท่าทางกระตือรือร้นอยากเล่น นิธยาเห็นแล้วอดใจไม่ไหว ก้มลงเก็บกิ่งไม้แห้งๆ ขึ้นมาจากพื้น เจ้าฟูฟูก็กระดิกกระริ้วรี่ขึ้นมาทันตา กระดิกหางเปียกๆ พัดวัน พอหญิงสาวขว้างไม้ออกไปสุดแรง มันก็ออกควบเต็มฝีเท้า

ขว้างไปแล้วคาบกลับกันหลายรอบ เกมก็เปลี่ยนเป็นการเล่นวิ่งไล่จับแทน

"เฮ้อ จับพี่ให้น้ำ มาเร็ว" นิธยาดึงชายผ้าขึ้นให้พ้นข้อเท้าเสียแล้ววิ่งนำหน้า เจ้าฟูฟูเห่าสั้นๆ รับคำสั่งแล้ววิ่งตามทันที เสียงหัวเราะสดใสกับเสียงเห่าเล็กๆ ประสานกันจนก้องไปทั้งหาด

"นิธยา นิธ วู้ๆ ได้ยินมั๊ย" เสียงตะโกนพร้อมกับมือที่โบกไหวๆ ของหญิงสาวคนหนึ่งทำให้ทุกคนทั้งสุนัขหยุดวิ่ง นิธยาก็รีบเสียงเรียกพร้อมกับวิ่งเหาะๆ ขึ้นมาจากหาด ส่วนเจ้าฟูฟูวิ่งลงไปใต้คลื่นอันเป็นกิจวัตรยามเช้า

ของมันต่อ

"กินข้าวหรือยัง จะได้เวลาตอกบัตรแล้วนะ ดูลิ ผมเผ้ายุ่งไปหมด มงมวยอะไรก็ยังไม่ได้เกล้า"

ผู้มาใหม่จุปากบ่น มองผมยุ่งเหยิงของอีกฝ่ายด้วยความอ่อนใจ ไม่รู้ว่า แถ่นี้มีอะไรดี นิชาถึงได้มาเดินเล่นทุกเช้า แม้จะยังอยู่ในเขตรีสอร์ต ที่พวกเธอทำงาน แต่ก็ไกลออกมาจนเกือบถึงท้ายหาด

"แหะๆ ยังไม่ได้ทานเลยคะ พี่ซาริละคะ" นิชาใส่รองเท้าที่ถอดไว้ หิ้วกระเป๋าเสียงแห่งๆ เธอเล่นกับเจ้าฟุฟุเพลินไปหน่อย การที่ซาริยาผู้เป็นทั้ง เพื่อนร่วมงานและรูมเมตจะตำหนิก็สมควรแล้ว เมื่อบ่อมเอี่ยมไปเกาะแขน อีกฝ่าย ขณะตากลมโตสีดำสนิทที่มีแววหวานสำรวจการแต่งกายสุดเนี้ยบ ของซาริยาไปด้วย

"พี่ก็ยัง แล้วคิดว่านิชาก็ยังงัย เลยเดินมาชวนนี่ไง ไปเถอะ แวะล้างมือ ชะหน่อยแล้วรีบไปกินกัน เสร็จแล้วพี่จะได้เกล้าผมให้" ซาริยาตอบ แล้ว ออกเดินตรงไปยังโรงอาหารสำหรับพนักงาน

นิชาไต่ยืนคำว่า 'เกล้าผม' ก็ย่นจมูก นี่เป็นหนึ่งในกฎของรีสอร์ท ที่เธอไม่ชอบ ถ้าไม่ได้ซาริยาช่วยทำให้ทุกวันละก็ ผมมวยของเธอคงเอียง กระทั่งเร่ดูไม่ได้

"รักพี่ซาริจัง...คนดีของน้อง" เสียงกังวานใสเอื่อยประจบ ตาโตหวาน พร่าวไปด้วยแววรักใคร่

ซาริยาอมยิ้ม แต่ก็พูดเสียงขุ่นหน่อยๆ "เล่นกับไอ้ฟุฟุได้ทุกวันสิน่า จะตื่นเช้าขนาดไหนก็ตอกบัตรนาที่สุดท้ายตลอด...เอ้า รีบเดินเร็วๆ เข้า เตี่ยวข้าวหมดพอดี"

นิชาหิ้วกระเป๋าแล้วถามว่า "ว่าแต่ที่โรงครัวทำอะไรให้เราทานละคะ" หญิงสาวหันไปยิ้มให้คนสวนที่กำลังรดน้ำต้นไม้ คนงานหนุ่มถึงกับเผลอมอง สองสาวอย่างเผลอเผลอ คนหนึ่งตัวเล็กน่ารักด้วยดวงตากลมโตและรอยยิ้ม

แจ่มใส อีกคนร่างโปร่งบาง ใบหน้าสวยเฉียบ จนสองสาวเลยไปไกลแล้ว
นั่นแหละ เขาถึงหลุดจากวงค์และหันมาสนใจงานในมืออีกครั้ง

ฝ่ายซาริยาเมื่อได้ยินคำถามของนิชาก็พ่นลมออกมาทางจมูก
อย่างไม่สมกับเป็นกุลสตรี "ตามเคย ไขยัดไส้กับผัดบวบ เมนูสร้างสรรค์
จริงจริง"

"นี่แม่ธิดา เธอมายืนบื้ออะไรอยู่ตรงนี่อะ ไม่ได้ยืนที่ผ่นสั่งให้ไปเอา
น้ำแข็งที่เครื่องทำน้ำแข็งเหรอหิ" คำตำหนิจากเอฟพีที่แม่จะเป็นเพียง
เสียงกระซิบครีดยๆ ช่างๆ หู แต่ก็แทบทำให้นิชาสะดุ้งเฮือก

หญิงสาวก้มหน้าพึมพำขอโทษเสียงเบา เบี่ยงตัวให้ห่างจากเจ้านาย
หน้าตาถ่มทิ้ง รับผิดชอบต่อเคาน์เตอร์หน้าห้องครัวตรงไปยังเครื่องทำน้ำแข็ง
ที่อยู่หลังห้องอาหาร ขณะเดินแกว่งถึงอะลูมิเนียมมีหูขนาดความจุห้าลิตร
สำหรับบรรจุน้ำแข็ง นิชาก็พยายามไม่คิดมากกับคำตำหนิที่ตั้งแต่เช้าพากัน
เรียงเข้ามาเป็นดับ ความที่เป็นคนนุ่มน้อม ติดจะขัดเขินเวลาอยู่กับคนแปลกหน้า
เจ้านายจึงไม่ค่อยไวใจให้เสิร์ฟหรือรับออเดอร์

นิชาจึงจำต้องรับหน้าที่เป็นพนักงานทั่วไป เรียกว่า ยๆ ว่าเบ๊ รับคำสั่ง
ทุกอย่างของทุกคนในห้องอาหาร เช่น ไปเอาน้ำแข็งที่เครื่องทำน้ำแข็ง
เช็กงานเช็กช้อนที่ส่งมาจากแผนกลาง พับกระดาษเช็ดปากเป็นรูปแบบต่างๆ
ตามที่เจ้านายกำหนดในแต่ละวัน เธอต้องพิสูจน์ตัวเองให้เอฟพีเห็นก่อนว่า
เป็นคนคล่องแคล่ว เบี่ยมไปด้วยความสามารถ ความมั่นใจ และมีทักษะ
ในการแก้ปัญหาเฉพาะหน้า จึงจะสามารถเลื่อนระดับไปเป็นพนักงานบริการ
ในห้องอาหาร หญิงสาวหยิกแขนตัวเองเบาๆ เมื่อรู้ตัวว่ากำลังคิด
เลื่อนเบื่อน เธอไม่ได้ตั้งใจจะอยู่ที่นี่เป็นการถาวรเสียหน่อย แล้วจะคิดถึง
ความก้าวหน้าไปทำไมเนี่ย

ขณะเดินตัวเอียงเพราะหิ้วน้ำแข็งเต็มถังในขากลับ หญิงสาวก็คิดขึ้นมา

อีกกว่าการทำงานที่นี้ของเธอกองสนุกและน่าจดจำมากขึ้นถ้าเจ้านายน่ารักกว่านี้อีกหน่อย เอฟปี หรือ Food & Beverage Manager เป็นเจ้านายโดยตรงของณิชา ชาริยา และพนักงานห้องอาหารของเคเอฟ โคฟ รีสอร์ทอีกกว่ายี่สิบชีวิต

ภาณุวิชย์หรือเอฟปีตามที่พนักงานชอบเรียกเป็นคนจู้จี้ ปากร้าย และพิถีพิถันมาก หากใครทำอะไรผิดจะถูกตำหนิ ประชด หรือค่อนข้างจะอย่างเจ็บแสบ ชาริยาเคยแอบคุยเล่นๆ กับณิชาว่าบางทีความเบี่ยงเบนทางเพศของเอฟปีอาจเป็นเหตุผลหนึ่งที่ทำให้เขามีอาการปรวนแปรทางอารมณ์เช่นนี้

ขณะจะเดินเอาน้ำแข็งไปส่งให้กับฝ่ายที่ต้องการ ณิชาก็เห็นชาริยาส่งสายตาให้กำลังใจมาจากอีกฟากของห้อง หญิงสาวจึงยิ้มเชียวๆ ตอบพลางลอบมองกิริยาล่องแคล่วแต่นุ่มนวลของชาริยาด้วยความที่ นอกจากรูปร่างหน้าตาสวยงาม มีความมั่นใจเต็มเปี่ยมแล้ว หญิงมหัศจรรย์คนนี้ยังบริการลูกค้าได้เลิศล้ำราวกับเกิดมาพร้อมธาตุเสิร์ฟ!

"อ้าว แม่คุณ แล้วนี่ไหลย้อยลงไปถึงไหนยะ จะรอให้น้ำแข็งมันละลายหมดถึงก่อนรีใจ จะใช้กันวันนี้นะ" เอฟปีปราดเข้ามากระซิบเสียงขุ่น และรีบหันไปยิ้มแย้มให้แขกชาวต่างชาติที่เดินผ่านมา พอแขกพ้นไปแล้วก็หันมาส่งเสียงเข้มๆ อีกว่า "พอส่งน้ำแข็งให้บาร์น้ำเสร็จ หล่อนก็เข้าไปช่วยสนเช็กของที่เพิ่งเอามาส่งด้วย"

ณิชารับคำสั่งเสียงเบา ทำงานที่นี้เห็นคุณค่าของเงินขึ้นอีกเยอะเลย!

กว่าช่วงเวลาวิกฤตสำหรับอาหารมือเข้าจะผ่านไปก็เป็นเวลาเกือบสิบเอ็ดนาฬิกา แยกของรีสอร์ทต่างทยอยกันออกจากบ้านพักเพื่อสนุกกับเกลียวคลื่น หาดทราย และแสงแดด สำหรับพนักงานเสิร์ฟ (รวมทั้งเบ็ตด้วย) หลังจากนี้ไปก็เป็นเวลาของการเดิน บางที่ต้องเสิร์ฟไอศกรีมสำหรับเด็กๆ

ที่ชายหาด เบียร์ที่ไต่ร่มไม้ หรือน้ำผลไม้ปั่นเย็นเจี๊ยบที่ริมสระว่ายน้ำ เวลาเลิกงานของพนักงานกะเช้าคือบ่ายสามโมงครึ่ง แต่ถ้าหากมีแขกมาก ก็ต้องทำงานล่วงเวลาจนถึงหกโมงเย็น

บ่ายโมงกว่าเล็กน้อยนิชาก็พาร่างระโหยโรยแรงมายังห้องน้ำสำหรับพนักงาน ดวงตากลมโตที่เต็มไปด้วยร่องรอยของความเหนื่อยล้ามองเงาสะท้อนในกระจก ย่นจมูกเมื่อเห็นว่ามวยที่เกล้าอย่างดีมีผมปอยเล็กๆ ดันร่นหนีกับที่รังไว้ได้เป็นผลสำเร็จ ซึ่งหากเอฟบีเห็นเธอคงต้องโดนดุอีกแน่ๆ

"นิช...เป็นไงบ้าง" ชาริยาที่เดินตามเข้ามาที่หลังลูปไหล่หญิงสาวเบาๆ ด้วยความเป็นห่วง

"นิชไม่เป็นไรหรอกค่ะพี่ชาริ แค่อ่อนิดหน่อย" นิชาพยายามปรับเสียงให้เข้มแข็งขึ้น สบตาเป็นห่วงของชาริยาผ่านกระจกแล้วยิ้มให้

"พี่เข้าใจละ แต่ตอนนี้นิชก็เก่งขึ้นมากแล้วนะ วันแรกๆ แยกว่านี้อีกไม่ใช่เธอ"

"วันแรกๆ แยกว่านี้" หมายความว่าวันนี้ก็แย่ใช่ไหม นิชาคิด แต่รีบวปากคลี่ยิ้มน้อยๆ "ยังแย่อยู่ทั้งที่ผ่านมาสัปดาห์แล้ว นิชนี่ไม่ได้เรื่องเลยนะค่ะ"

ชาริยาจัดปอยผมของนิชาให้เข้าที่ จุกปากแล้วพูดว่า "อย่าพูดเสียงหมดอาลัยตายอยากอย่างนั้นสิ งานแบบนี้อาจจะไม่ใช่งานที่นิชถนัด หรือคิดร้ายๆ ปลอดภัยตัวเองก็ได้ว่าเพราะเอฟบีเห็นว่านิชน่ารักมากไปก็เลยแกล้งจนนิชจะประสาทเสีย ทำอะไรก็ผิดไปหมดไง"

นิชาหัวเราะคิก รุ้สึกดีขึ้นมา หันหลังให้กระจกแล้วสวมกอดชาริยาไว้แน่น

"เออละ ล้างหน้าซะนะ เดี๋ยวพี่จะออกไปก่อน อีกไม่กี่ชั่วโมงก็เลิกงานแล้วอดทนอีกหน่อย" นิชาพยักหน้าหงึกหงักอยู่กับบ่า ชาริยายิ้มแล้วปล่อยให้อีกฝ่ายเป็นอิสระ ก่อนจะออกไปจากห้องน้ำก็พูดบท้ายว่า

"หลังเลิกงานเจอกันที่เดิมนะ พี่ว่าเราต้องเปิดอกคุยกันซะทีแล้ว"

"เออละ เราอยู่ร่วมห้องกันมาสิบวันแล้ว แต่ไม่ได้คุยอะไรกันจริงจังเลย พี่รู้แล้วว่าณิษมาจากกรุงเทพฯ เรียนมหาวิทยาลัยปีสุดท้าย คุณพ่อคุณแม่เสียชีวิตแล้ว จบ...ไม่มีอะไรอีกเลยที่พี่รู้ ทั้งๆ ที่ณิษมีเรื่องแปลกๆ ตลอดเวลา" ชาริยาเปิดฉากขึ้นก่อน หลังจากที่ยังคงมาพบกันที่ใต้ต้นहुกวางหน้าหาดได้ครู่ใหญ่ แต่ณิษกลับยืนมองทะเลอยู่นานโดยไม่พูดอะไร

"แปลก...เหอะคะ" ณิษหันมามองชาริยา คิ้วเรียวเหนือดวงตากลมโต ขมวดมุ่น

"ใช่ เด็กสาวหน้าตาดี กิริยามารยาทเรียบร้อย ภาษาอังกฤษก็ดีดี เหมือนเรียนมาจากโรงเรียนเอกชนชั้นหนึ่ง ทำไม่ถึงมาเป็นพนักงานเสิร์ฟ ค่าแรงจืดเดียว นอกจากเพื่อนๆ ก็ไม่เห็นมีคนอื่นโทรมาหาเลย เป็นไปไม่ได้หรอกที่ณิษจะไม่มีครอบครัว เพราะณิษดูนุ่มนวลติดกับคนที่โตมาแบบต่อสู้ชีวิตด้วยตัวเอง ส่วนเรื่องหนีออกจากบ้านก็เป็นไปไม่ได้อีก เพราะหน้าซื่อๆ ตาใสๆ ยังงี้เนี่ย ทำอะไรแบบนั้นไม่ได้หรอก"

ชาริยาสบตาอึ้งๆ ของคนข้างๆ ก่อนจะถามด้วยน้ำเสียงแผ่วแผ่

"บอกพี่ได้ไหมว่าเกิดอะไรขึ้น พี่ไม่ได้อยากสอดรู้เรื่องของณิษ แต่รักณิษเหมือนน้องเหมือนน้อง แล้วก็ห่วงด้วย"

ณิษทั้งแปลกใจทั้งตื่นตันใจที่ชาริยาสนใจและเป็นห่วงเป็นใยเธอขนาดนี้ แล้วเธอก็ถูกชะตาไปกับเพื่อนรุ่นพี่คนนี้ไม่น้อย

"พี่ชาริยบายใจได้ละ ณิษไม่ได้หนีออกจากบ้านมาหรอกคะ แค่อยากมาพักผ่อนเฉยๆ ที่นี้ แต่สงสัยตอนนั้นณิษคงดูกระเซอะกระเซิงไปหน่อย เขาเลยคิดว่ามาสมัครงาน" ณิษหัวเราะเสียงเศร้า ตอนนั้นเธอเดินทางไกลมาจากเชียงใหม่ด้วยความรู้สึกอ่อนล้า ว่าเหว่ พอถูกเข้าใจผิดว่ามาสมัครงานก็เลยอยากสู้ขึ้นมาบ้างว่าเธอมีความสามารถแค่ไหน เพื่อวันไหนไม่มีใครดูแคล

ขึ้นมาจริงๆ จะได้อยู่ด้วยตัวเองได้

ซาริยาขมวดคิ้วเมื่อได้ฟัง รู้สึกว่าคำอธิบายที่ได้ยังไม่เคลียร์ ไม่ทันจะถามอะไรอีกฝ่ายก็พูดต่อ

"เอาล่ะค่ะ คนที่เป็นพี่น้องกันเขาก็ต้องไม่มีความลับต่อกันนะค่ะ แต่เออ รู้สึกว่าพี่สาวคนนี้ก็จะมีอะไรแปลกๆ อยู่หลายอย่างเหมือนกันน้า นิชแอบเห็นว่าพี่ซาริยากับแขกที่มาพักได้ตั้งหลายภาษา ไหนจะเสื้อของดอลเช่ แอนด์ กาบาน่าตัวสีดำในตู้ นิชดูรู้ว่าไม่ใช่ของก๊อป แถมตอนค้าๆ ยังไปเล่นเน็ตที่ร้านข้างริสอร์ทอีก ชั่วโงมละตั้งแพง พี่เป็นเจ้าหญิงที่ไหนปลอมตัวมาปั่นหัวเอฟบีหรือเปล่า" นิซาร่ายเป็นชุด ดวงตาโตพรางพราวด้วยแววเจ้าเล่ห์ พอใจที่เห็นซาริยาเป็นฝ่ายตาโตด้วยความที่งับ

"แหม เราทั้งคู่ก็ไม่เข้ามาเป็นพนักงานเสิร์ฟเลยนะ น่าจะไปเป็นนักสืบมากกว่า" ซาริยาหัวเราะ แต่ประโยคที่เอ่ยต่อมานี้ น้ำเสียงที่จริงจังขึ้น "เอาล่ะ พี่สัญญาว่าจะเล่าเรื่องของพี่ให้หมดเปลือก แต่ต้องหลังจากฟังเรื่องของนิชก่อนนะ"

"ได้ค่ะ" นิซาสูดลมหายใจ ทรวดนั่งลงบนพื้นทรายในท่าชันเข่า ซาริยาหันรีหันขวาง หยิบเอาใบหูกวางที่ร่วงเกลื่อนมาสองสามใบเพื่อปูพื้นก่อนจะนั่งตาม

คนอ่อนวัยกว่ากระแอมนิดหน่อย เริ่มว่า "พ่อแม่ของนิชเสียชีวิตตั้งแต่นิชอายุสิบขวบ ท่านไปฮันนีมูนครบรอบแต่งงานปีที่สิบสามที่ฝรั่งเศส นิชก็ไปด้วย เราสามคนสนุกกันมาก พอใกล้จะกลับเมืองไทยท่านก็แวะเยี่ยมเพื่อนที่อังกฤษ แล้วก็ประสบอุบัติเหตุทางรถยนต์ระหว่างที่ออกไปทานอาหารค่ำ พอตিনিชนั่งอยู่ในรถของน้าอุมากับน้าเจมส์ เอ่อ เพื่อนคุณพ่อคุณแม่จะนิชก็เลย..."

หางเสียงหญิงสาวแผ่วระโหย แม้ความเจ็บปวดจากการสูญเสียจะเหลืออยู่เพียงบางเบาเพราะเวลาที่ผันผ่านช่วยเยียวยา แต่เธอก็อดคิด

ไม่ได้ว่าถ้าวันนั้นเธอนั่งรถคันเดียวกับพ่อแม่ ปานนี้ก็คงได้อยู่ด้วยกัน บนสวรรค์หรือที่ไหนสักแห่ง ไม่ต้องเสียตัวไร้อาติชาตมิติระบบนี้

"โก ณิช" ซาริยาทาน แม่คนข้างๆ จะบอกว่าทำได้แล้ว แต่มีหรือ ความรู้สึกสูญเสียที่ยิ่งใหญ่แบบนั้นจะลืมได้ง่ายๆ "แล้วนิชอยู่กับใครล่ะจะ ตอนนั้นนิชยังเด็กมากเลย"

"ก่อนคุณพ่อคุณแม่เสียได้ทำพิธีกรรมให้น้ำอุมากับน้ำเจมส์ เป็นผู้ปกครองนิชค่ะ แล้วก็ดูแลทรัพย์สินแทนจนกว่านิชจะอายุครบยี่สิบเอ็ด ถึงจะจัดการมรดกของตัวเองได้"

"งั้นนิชก็อยู่อังกฤษมาตลอดเลยหรอ" ซาริยาถาม ค่อนข้างแปลกใจ ที่นิชดูหนุ่มแน่นเกินกว่าที่จะเติบโตในต่างประเทศ

"อยู่แค่มิวนาค่ะ เพราะนิช...ซิมเคร้าหนักมาก คุณลุง พี่ชายคุณแม่ เลยไปรับกลับมาอยู่เมืองไทย เพราะคิดว่าโรงเรียนเดิม เพื่อนกลุ่มเดิมน่าจะทำให้นิชดีขึ้น"

"โอ้ น่าสงสารจัง" ซาริยาคว่ำมือนุ่มๆ ของนิชมากุมไว้ "แล้วคุณลุง ดีกับนิชไหม"

"ท่านรักนิชเหมือนลูกเลยล่ะ" คุณลุงดีกับเธอจริงๆ ดีจนเธอเคยสงสัยว่าทำไมพ่อแม่ไม่ให้ท่านเป็นผู้ปกครองของเธอ แต่กลับยกหน้าที่นี้ให้เพื่อนสนิทแทน แต่แล้วเธอก็รู้ว่าทำไม จุดสำคัญที่พ่อแม่เธอมองออกแต่ตอนนั้น เธอไม่รู้มาก่อนก็คือป้าสะไกไม่เคยชอบเธอเลย ที่จริงแล้วป้าพาณิชตาไม่ชอบเด็กๆ ทุกคน ไม่ต้องการที่จะเป็นแม่ใครทั้งนั้น แต่เลี้ยงแบบนี้นิ่งไม่เหมาะที่จะเล่าให้ซาริยาฟัง หญิงสาวจึงพูดถึงสองสามมีภรรยาผู้รับหน้าที่เป็นผู้ปกครองของเธอแทน

"น้ำอุมากับน้ำเจมส์ก็เป็นพ่อแม่คนที่สองได้ยอดเยี่ยมมากค่ะ ท่านมาเยี่ยมนิชทุกปี ปิดเทอมใหญ่บางครั้งนิชก็ไปเรียนซัมเมอร์ที่ลอนดอน ตอนนิชอยู่ ม.ปลาย น้ำทั้งสองรับนิชเป็นลูกบุญธรรมแล้วหว่านล้อมให้นิช

"ไปเรียนต่อบริญญาตรีที่โน่น แต่เพื่อนๆ ในกลุ่มที่สนิทกันเรียนเมืองไทย กันหมด นิชเลยไม่อยากไป"

"อ้อ อย่างนี้เอง ดูๆ ไปก็ไม่น่าจะมีปัญหาอะไรนะ แล้วอะไรทำให้นิช มาอยู่ที่นี่ล่ะจ๊ะ"

"คุณลุงนิช...เสียเมื่อเดือนที่แล้วค่ะ ท่านไป...อย่างบู่บับมาก" นิชา ตอบเสียงสั่น ก้มหน้าซบกับเข่า

"โถ นิช น่าสงสารจริง" ซาริยาขยับตัวไปใกล้หญิงสาวแล้วโอบไหล่บางๆ ไว้ รู้สึกผิดที่รื้อฟื้นเรื่องเศร้าของนิชาขึ้นมา

นิชาเงยหน้าขึ้นแล้วเช็ดน้ำตากับแขนเสื้อ "นิชทำใจเรื่องนี้ได้แล้วค่ะ แค่ว่าที่...มันก็แวบขึ้นมาในหัวว่าคุณลุงจากไปแล้ว นิชก็ไม่เหลือใครแล้ว..." นิชามองไปยังท้ายหาด เห็นบ้านสองชั้นมีระเบียงกว้าง ระเบียงที่เธอและ ครอบครัวมักนั่งกินข้าวพร้อมกับรับลมทะเลไปด้วย

"ที่นิชเลือกมาพักผ่อนที่นี่ก็เพราะบ้านหลังใหญ่ท้ายหาดนะค่ะ มันเคยเป็นบ้านของคุณลุงมาก่อน เราเคยเรียกบ้านหลังนี้ว่าบ้านทรายธารา..."

ซาริยามองตามสายตาโหยหาเศร้าหมองของนิชา "นั่นมันบ้านวีไอพีนี่"

บ้านทรายธาราของนิชาคือบ้านสองชั้นติดทะเล มีสระว่ายน้ำและสวนสวยงามเป็นส่วนตัว...และถือเป็นบ้านหลังที่ดีที่สุดสำหรับรับรองแขกวีไอพีของเคเอฟ โคฟ รีสอร์ต

"ช่วงเศรษฐกิจฟุบ บริษัทของคุณลุงขาดทุนมาก เลยต้องขายบ้านหลังนี้ให้กับเคเอฟนะค่ะ" นิชาอธิบาย "นิชมาก็แค่...อยากมาหาความทรงจำเก่าๆ นะค่ะพี่ซาริ ถึงแม้จะไม่ได้พักในบ้านหลังนั้น แต่ขอแค่ได้เห็นทุกวันก็ยังดี" ถึงเธอจะมีเงินเก็บอยู่ไม่น้อย แต่จะให้เช่าบ้านหลังละเป็นแสนต่อคืนอยู่เพื่อระลึกถึงความทรงจำ เธอก็ทำไม่ลง

"ໄ໓ มิน่าละ" ซาริยาร้องอย่างเข้าใจอะไรมากขึ้น "ว่าแต่ทางด้านผู้ปกครองของนิชล่ะจ๊ะ พวกท่านว่ายังไบบ้างหลังจากเรื่อง เอ่อ คุณลุง..."

ณิชต้องกลับไปอยู่อังกฤษหรือเปล่า"

ณิชนำตาลลอ "ณิชไม่รู้เลยคะพี่ซารี หลังจากคุณลุงเสีย น้ำอุมากับน้ำเจมส์ก็โทรมาปลอบณิช พวกท่านยังเหมือนเดิมทุกอย่าง ยังอบอุ่น ยังน่ารักเหมือนเดิม ท่านบอกว่าติดคนไข้สำคัญ คือน้ำเจมส์เป็นกุมารแพทย์คะ...พวกท่านบอกว่าจะให้หน้าอเล็กซ์ น้องชายของน้ำเจมส์ล่วงหน้ามาจัดการอะไรๆ ให้ก่อน แล้วพวกท่านถึงจะตามมา แต่...ก็ไม่มีใครมาสักคน ไม่มีใครจริงๆ แล้วทุกสิ่งทุกอย่างมันก็พากันประดังเข้ามา" ณิชไม่ได้ร้องไห้ แต่ก็ยกมือขึ้นปิดหน้าอย่างสะเทือนใจ

ซารียากลืนน้ำลาย แม้ยังไม่เข้าใจเรื่องละเอียดนัก แต่ก็รู้ว่าไม่เหมาะที่จะซักถาม สิ่งสำคัญคือการช่วยให้ณิชรู้สึกดีขึ้น มือเรียวยาวของซารียาเอื้อมไปโอบไหล่บาง เลือกที่จะพูดด้วยน้ำเสียงสดใส "ไม่เอาনা อย่าคิดอะไรในแง่ร้ายอย่างนั้นสิ มีการคิดในแง่บวกอีกเป็นร้อยๆ ให้ณิชเลือก ทำไมต้องคิดในทางที่จะทำให้ตัวเองต้องเศร้าด้วยล่ะ" ซารียายื้ผมนุ่มของอีกฝ่ายเบาๆ "พี่จะช่วยณิชสืบเรื่องนี้อีกแรง ไม่อยากจะบอกเลยว่าพี่นะกว้างขวางพอตัวนา"

ณิชซาบซึ้งในความเห็นอกเห็นใจและความห่วงใยของอีกฝ่าย จึงพยายามหักห้ามความรู้สึก ฟืนพูดเสียงสดใสขึ้นว่า "พักเรื่องณิชไว้ก่อนดีกว่าคะ พี่ซารีเล่ามาซะดีๆ เลยว่าเรื่องของพี่นะเป็นมายังไงกันแน่"

คนกำลังจะถูกชักฟอกยืมแก้ว "โอเค ก็ได้ ไหนๆ ตอนนี้ก็อยู่ในช่วงเปิดดอกกันนี่นะ เรื่องของพี่ก็มีอยู่ว่าจริงๆ แล้วพี่มีปาป้าเป็นชาวอิตาลีจนถึงจะไม่ใช่พ่อที่แท้จริง แต่พี่ก็รักท่านสุดๆ แม่พี่เป็นคุณแม่วัยสาวที่สวยงามครอบครัวเราเป็นเจ้าของร้านอาหารอิตาลีเลย..."

เกาะมิครอส* ประเทศกรีซ

อเล็กซิส โจนาธาน อันเกลอส ชายหนุ่มลูกครึ่งกรีก-อังกฤษ

* เป็นเกาะที่สมมติขึ้น

วัยยี่สิบแปดปียืนกอดดอกอยู่ท่ามกลางโพรตที่สูงสุดในวิลล่าสองชั้นสีขาวที่สร้างอยู่บนไหล่ผา บางคนอาจคิดว่าระเบียบเหล็กดัดสีขาวที่ยื่นออกไปเหนืออ่าวสวยด้านล่างนั้นบอบบางเกินกว่าที่จะรับน้ำหนักของเขาได้ แต่เจ้าของบ้านหนุ่มไม่สนใจ เพราะเขารักทะเลเหลือเกิน เวลาที่เขาอยู่นอยู่ตรงนี้เป็นเวลาที่เห็นพื้นน้ำสีเข้มอันมีมนตร์ขลังได้ชัดที่สุด และรับลมสะอาดที่พัดขึ้นมาได้ดีที่สุด

ดวงตาสีฟ้าเข้มตะลึงไปกับความสวยงามของยามเย็น ทะเลเอืย่นสีน้ำเงินเข้มลึกล้ำกำลังหยอกล้อดวงอาทิตย์ที่ใกล้จะลับพื้นน้ำ สีของน้ำทะเลกับสีส้มแดงของลูกไฟดวงโตประสานกันจนท้องฟ้าและพื้นน้ำกลายเป็นสีม่วงสวย อันเป็นที่มาของชื่ออ่าวใต้หน้าผานี้ที่เขาตั้งด้วยตัวเอง 'ไอโอไน' ซึ่งหมายถึงสีม่วงในภาษากรีกโบราณ

แม้ว่าความงามตรงหน้าจะทำให้ชายหนุ่มลืมหืมตาไปชั่วขณะ แต่ไม่นานเขาก็กลับมาครุ่นคิดถึงเรื่องที่กำลังรุมเร้า อเล็กซานเดอร์ จอห์น เพย์ตัน ผู้มีศักดิ์เป็นน้าแต่อายุมากกว่าเขาเพียงสี่ปีเพิ่งจะฟื้นจากอาการโคม่า หลังจากถูกลูกหลงของฝ่ายตรงข้ามที่ลอบยิงเขาและพี่ชาย ไม่มีญาติที่อังกฤษรู้เรื่องนี้สักคน อเล็กซิสไม่กล้าเอาเรื่องหนักหนาแบบนี้ไปเล่าให้ญาติๆ ฟัง โดยเฉพาะน้ำเจมส์กับน้าอูมาซึ่งกำลังมีเรื่องไม่สบายใจมากอยู่แล้ว

หลังจากมารดาเสียชีวิตตั้งแต่เขาอายุห้าขวบ อเล็กซิสก็มีน้ำเจมส์กับน้าอูมาเป็นพ่อกับแม่คนที่สอง โดยเฉพาะน้าอูมา น้าสะใภ้ชาวไทยผู้สอนให้เขากับอเล็กซานเดอร์พูดภาษาไทย ดูแลและรักพวกเขาเหมือนลูก ไม่ใช่แค่หลานชายและน้องชายของสามี

ตอนนี้ น้าอูมาอยู่ในระหว่างการให้เคมีบำบัดครั้งสุดท้าย หลังจากเมื่อปีที่แล้วตรวจพบว่าเป็นมะเร็งในระยะเริ่มต้น น้ำเจมส์กุมารแพทย์ผู้เป็นสามีก็ลาออกจากการมาคอยดูแลไม่ห่าง การแจ้งข่าวว่าเขาซึ่งเป็นหลานชายถูกลอบยิงและน้องชายที่พวกเขานรักเหมือนลูกต้องรับเคราะห์แทนจนบาดเจ็บสาหัสคงไม่เป็นผลดีกับสภาพจิตใจของน้าสะใภ้แน่

อเล็กซานเดอร์อยู่ในระยะอาการหนักจนสื่อสารไม่ได้มาเกือบสองอาทิตย์ พอเมื่อวานนี้ฟื้นแล้วเห็นอเล็กซิสยืนอยู่ข้างเตียง ผู้มีศักดิ์เป็นน้าก็รีบลาล่าละลักบอกเขาถึงเรื่องที่เป็นกังวลจนความดันขึ้นสูง เกือบทำให้พวกหมอที่ต่างเกรงใจคนในตระกูลอันเกลอสเสมอแทบล้มตัวตะเพิดเขาออกมาจากห้องผู้ป่วยหนัก

เมื่อสิบกว่าวันก่อนระหว่างที่อเล็กซิส คอนสแตนตินผู้เป็นพี่ชาย และน้าชายเขากำลังสนทนากับปาร์ตี้นเรียวฮาร์ดลำใหม่ของคนสแตนติน น้าอมาและน้าเจมส์ได้โทรมาขอร้องให้อเล็กซานเดอร์ไปจัดการธุระบางอย่างให้ที่เมืองไทย แต่พอเรือเข้าเทียบท่าเพื่อส่งอีกฝ่ายไปขึ้นเครื่อง ทั้งหมดก็ถูกลอบยิง อเล็กซิสและพี่ชายไม่เป็นไร แต่อเล็กซานเดอร์อาการสาหัส

อเล็กซิสถอนหายใจ เขาและพี่ชายรู้ว่าใครอยู่เบื้องหลังเรื่องนี้ ใจเขาอยากจะตามไปแก้แค้นให้สาสม แต่กลับต้องมาเดินทางไปจัดการธุระเกี่ยวกับเด็กคนหนึ่ง ซึ่งแม้ไม่อยากไป แต่เขาไม่มีทางเลือก เมื่ออเล็กซานเดอร์เอาตัวรับกระสุนแทนเขา อเล็กซิสก็ถือว่าเขาเป็นหนี้ชีวิตน้าชาย อีกทั้งเรื่องนี้ยังเป็นธุระสำคัญที่น้าอมาและน้าเจมส์ฝากฝังมาอีกด้วย

พระอาทิตย์ลับพื้นน้ำจนเกือบหมดแล้ว ความมืดเริ่มปกคลุมไปทั่วบริเวณ อเล็กซิสมองแล้วนึกถึงพี่ชายต่างมารดา ความมืดแบบนี้ล่ะที่คอนสแตนตินชอบ ฝ่ายนั้นเกลียดแสงสว่างเป็นที่สุด นี่ถ้ามาเห็นเขายืนกอดดอกมองพระอาทิตย์ตกดินแบบเมื่อครู่ คงจะพูดประชดประชันทำนองว่า...

'ฉันจะไม่เข้าใจเลยว่านายมองไอ้แสงบ้าๆ นั้นได้ยังงี้ตั้งนาน ฉันเกลียดมันจะตาย...มันเหินห่างๆ ก็กันไว้ไม่ได้ สองเข้ามาแยงตาทุกเช้าสิ่นา'

เสียงทุ้มลึกที่ดังมาจากด้านในทำให้อเล็กซิสยิ้มมุมปาก เขาผละจากระเบียงเดินกลับเข้าไปในห้องทำงาน พบว่าพี่ชายที่กำลังนึกถึงยืนกอดดอก

ฟิงกรอบประตูเห็นเป็นเงาตะคุ่มอยู่ในความมืด อเล็กซิสเดินไปเปิดไฟที่อยู่ข้างผ้าม่าน วินาทีเดียวห้องทั้งห้องก็สว่าง

คอนสแตนติน ดิมิทรี อีโอดอร์ อันเกลอส ท่านแคนต์แดร์กิวล่า เจ้าชายอสูรแห่งความมืด เสือดำ และอีกหลายฉายาที่ใครต่อใครพากันตั้งให้โดยเฉพาะจากพวกสื่อมวลชน... พี่ชายต่างมารดาของเขาเอง

คอนสแตนตินในชุด 'ทำการ' คือเสื้อเชิ้ตไหมสีดำนัลดกระดุมสองเม็ดบนกางเกงสแล็กส์สีดำ และรองเท้าหนังอิตาลีเส้นดัดสีดำเดินข้ามห้องแล้วมาหยุดที่โต๊ะทำงานซึ่งอเล็กซิสยืนอยู่ พอร่างพี่ชายพ้นจากเงามืด อเล็กซิสก็สังเกตเห็นว่าดวงตาสีเดียวกับมหาสมุทรมีแววความกังวลฉาบอยู่

"นายจะไปเมืองไทย?" คนมาใหม่ถามโดยไม่อ้อมกอบท หูตุดตวลงนั่งหมิ่นๆ บนขอบโต๊ะทำงานไม้มะฮอกกานี

"ใช่ ไปจัดการธุระให้อเล็กซ์สักสองสามวัน" อเล็กซิสพยักพยิตไปยังแฟ้มบนโต๊ะและอธิบายสั้นๆ คิดว่าพี่ชายคงรู้เรื่องทุกอย่างหมดแล้ว

คอนสแตนตินรู้ 'ทุกเรื่อง' ที่ต้องการรู้

ชายหนุ่มคนที่ถือวิสาสะหิบบแฟ้มบางๆ บนโต๊ะน้องชายมาเปิดออกเห็นรูปถ่ายเต็มตัวของเด็กหญิงคนหนึ่งอายุราวสิบสี่สิบห้า สวมเสื้อกระโปรงสีชมพู มัดเปียสองข้างผูกโบสีชมพูอีกเช่นกัน ใบหน้ากลมดูหวานแหววน่ารัก แถมยังฉีกยิ้มจนเห็นลักยิ้มบนแก้มทั้งสองข้าง

"ธุระของนายน่ารักสินี" คนเป็นพี่ตั้งข้อสังเกตเรียบๆ ไม่แสดงความรู้สึกทางสีหน้า หากอเล็กซิสรู้สึว่าพี่ชายที่ไม่ค่อยมีอารมณ์ขันนักกำลังล้อเลียนเขา

"ก็แค่เด็กคนหนึ่งละน่า..." เขาทำเสียงขุ่น "นี่ผมก็หาข้อมูลได้เท่าที่จะไม่ทำให้ญาติที่อังกฤษรู้แล้วนะ ไม่ค่อยมีอะไรมาเลย อเล็กซ์ก็ยังพูดไม่ได้มาก แต่คิดว่าไม่มีปัญหาหรอก มีชื่อที่อยู่ทั้งของทนายและตัวเด็กผมไปก็ไม่มีอะไรให้ทำเท่าไร" แ่แจ้งกับทางทนายว่าอีกสองสามเดือนน่าจะมากับน้ำเจมส์จะไปด้วยตัวเองเพื่อจัดการเรื่องต่างๆ" อเล็กซิสอธิบาย

"อืม ดูไม่น่ามีปัญหา แต่ถ้านายต้องการคนที่โน่น ฉันก็...พอจะมี" คอนสแตนตินพูดเรื่อยๆ พลางวางแฟ้มลงที่เดิม

"ขอบคุณอะ แต่คงไม่ต้องหรอก ส่วนงานทางนี้ก็ต้องรบกวนพี่ดูแลงาน ส่วนของผมไปก่อนนะ ว่าแต่ผมควรต้องแวะไปทำอะไรเกี่ยวกับสาขาใหม่ที่อินเดียรีเปล่า" อเล็กซิสถาม

สองพี่น้องสืบทอดธุรกิจเดินเรือและอุตสาหกรรมจากบิดา ฝ่ายพี่ชายยังมีธุรกิจส่วนตัวด้านการขนส่งทางอากาศ อสังหาริมทรัพย์ การรักษาความปลอดภัย และการท่องเที่ยวอีกด้วย ในส่วนของเอเชีย...เมื่อต้นปี เพิ่งขยายสาขาของกิจการเดินเรือไปที่อินเดียเพิ่มจากสาขาที่มีในจีน สิงคโปร์ และอินโดนีเซีย

"ไม่ต้องหรอก ยอร์โกประสานงานฝ่ายเอเชียอยู่แล้ว นายเสร็จธุระแล้วก็รีบกลับมา เรามีเรื่องต้องจัดการ" คอนสแตนตินทิ้งท้ายเสียงขรึม

สองพี่น้องหน้าเคร่งขรึมเมื่อนึกไปถึงศัตรูคู่อาฆาตที่มีปัญหากันมานานปี เปโตรส อานาซิส ผู้ซึ่งนามสกุลมีความหมายว่า 'ผู้ไม่มีวันตาย' เคยเป็นมาเฟียใหญ่ที่มีอิทธิพลและเป็นนักธุรกิจที่ร่ำรวยระดับต้นๆ ของโลก แต่พอกอนสแตนตินเข้ามาบริหารบริษัทในเครืออันทันสมัยทั้งหมดเมื่อสิบปีก่อน เปโตรสก็เสียผลประโยชน์ไปมาก เพราะไม่ว่าบริษัทในเครืออานาซิสจะจับจะทำอะไร คอนสแตนตินจะต้องเข้ามาเป็นคู่แข่งและทำได้ดีกว่าเสมอ

เปโตรสพยายามอย่างหนักหน่วงที่จะยึดสถานะเจ้าของน่านน้ำไว้ โดยใช้ทุกวิถีทางเพื่อกำจัดคู่แข่งรายอื่นๆ ตอนแรกคอนสแตนตินก็คิดว่าเหตุผลมีเพียงเรื่องส่วนแบ่งทางการตลาด จนสองปีก่อนเขาจึงได้รู้ลึกถึงรายละเอียด ดีอีเอ* ทั้งของสหรัฐอเมริกาและกรีซ หน่วยสืบราชการลับรวมทั้งตำรวจสากลได้เข้าพบคอนสแตนตินและอเล็กซิสอย่างลับๆ เพื่อขอความร่วมมือในการสืบสวนเรื่องที่เปโตรสเป็นผู้อยู่เบื้องหลังการขนส่ง

* Drug Enforcement Administration (DEA) คือหน่วยปราบปรามยาเสพติด

ยาเสพติดจากแอฟริกา ตอนกลางและตอนใต้ของเอเชียเข้าสู่ยุโรป โดยเส้นทางการลำเลียงเริ่มจากท่าเรือแอฟริกาเหนือเข้าสู่ชายฝั่งของกรีซ ส่งต่อไปยังแอลเบเนียแล้วเข้าสู่อิตาลี ส่วนอีกเส้นทางการลำเลียงเริ่มจากจีนและสามเหลี่ยมทองคำจนมาถึงตุรกี จากนั้นเรือของอาณานิคมกรีกจะรับช่วงต่อมายังทะเลเอเจียนของกรีซ มุ่งสู่ตอนเหนือเพื่อเข้าสู่บัลแกเรียแล้วจึงกระจายไปทั่วยุโรป

แม้จะรู้อยู่บ้างแล้วว่าธุรกิจของเปโตรสไม่ค่อยโปร่งใส แต่สิ่งที่ได้รับรู้มาทั้งหมดก็ยิ่งทำให้สองพี่น้องอันเกลอสตกใจ กรีซได้รับการขนานนามอย่างไม่เป็นทางการว่าเป็นประตูสู่ยุโรปของสิ่งผิดกฎหมายโดยเฉพาะยาเสพติด ด้วยลักษณะภูมิประเทศที่เอื้ออำนวยและธุรกิจการเดินเรือที่เฟื่องฟู เพราะล้อมรอบไปด้วยทะเลสำคัญๆ รวมทั้งมีชายฝั่งที่ทอดยาวนับพันไมล์ นักธุรกิจในด้านที่เกี่ยวข้องจึงต้องทำธุรกิจอย่างโปร่งใสและสะอาดหมดจด เพราะทางรัฐบาลจะเข้มงวดกวดขันเป็นพิเศษ การที่เปโตรสสามารถสร้างเครือข่ายยาเสพติดได้ใหญ่ขนาดนี้จึงต้องมีเส้นสายและฐานการเงินที่ไม่ธรรมดาจริงๆ

คอนสแตนตินกับอเล็กซิสเองก็เพิ่งรู้ว่าธุรกิจของพวกเขาถูกตรวจสอบอย่างลับๆ มานาน และได้รับความมั่นใจแล้วว่าไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องผิดกฎหมายแน่ๆ กลุ่มหน่วยงานที่ปฏิบัติการก็จึงเข้ามาขอความร่วมมือในการซุกตักถอนโค่นขบวนการของเปโตรส

สองพี่น้องตกลงให้ความร่วมมือทุกอย่าง และสิ่งที่หน่วยงานเหล่านั้นต้องการมากที่สุดก็คือการใช้สมองอันชาญฉลาดของคอนสแตนตินในการขยายเส้นทางเดินเรือใหม่ๆ และเข้าเป็นคู่แข่งในธุรกิจต่างๆ ที่เปโตรสเป็นเจ้าของอยู่แล้ว เพื่อให้ธุรกิจของเขาเพียงชั่วได้รับความเสียหายจนต้องหาทางรอดด้วยการเปลี่ยนเส้นทางการขนส่งยาเสพติดหรือเคลื่อนไหวด้วยความเดือดดาลจนขาดความระมัดระวังตัว

หลังดำเนินงานตามแผนดังกล่าวได้แค่เพียงปีกว่าผลกำไรของ
อณานิธิสกรู๊ปก็ลดลงอย่างมาก และคอนสแตนตินก็เข้าครองตำแหน่ง
เจ้าแห่งน่านน้ำในที่สุด ผลที่ตามมาคือการพาดพิงกันอย่างถึงพริกถึงขิง
และการประกาศเป็นศัตรูกันอย่างออกนอกหน้า

คนทั้งประเทศต่างจับตามองทั้งคู่ด้วยความหวาดหวั่น แต่ฝ่ายที่
พยายามยั่วยุและขยັນให้ชวากับสื่อบ่อยๆ คือฝ่ายของเปโตรสเอง คราวหนึ่ง
ถึงกับเคยให้สัมภาษณ์เป็นเชิงตลกๆ ว่าคนไม่มีวินตายย่อมไม่กลัวใครแม้แต่
กับพวกเทพเจ้า ซึ่งเป็นการเล่นคำถึงนามสกุลอันเกลอสของสองพี่น้อง
ที่หมายถึงแองเจิ้ลในภาษาอังกฤษนั่นเอง เรื่องนี้ทำให้ผู้คนฮือฮาและ
จับตามองท่าทีของสองพี่น้องอันเกลอสต่อคำปราชญ์นั้น แต่ก็ไม่มีอะไร
เกิดขึ้น ทั้งคู่ยังคงเจียบกริบและดำเนินธุรกิจที่เติบโตอย่างฉุดไม่อยู่ของ
พวกเขาต่อไป

และแล้วสองเดือนก่อนเปโตรสก็ต้องแค้นแทบกระอักเลือด เมื่อ
คอนสแตนตินเป็นต้นเหตุที่ทำให้เรือไฮโดรฟอยล์ลำใหม่หาลำซึ่งเปโตรส
หมายมั่นปั้นมือว่าจะใช้เป็นฉากหน้าในการสำรวจเส้นทางขงนยา
เส้นทางใหม่ต้องถูกยึดจากสาเหตุที่ว่าไม่มีมาตรฐานความปลอดภัยเพียงพอ
มาเพียวัยต้นหาลำไปถึงจุดระเบิด คดีปิดบัญชีแค้นด้วยคำสั่งต่อนักฆ่าในสังกัด
ให้ลอบจัดการศัตรูที่คอยทิ่มแทงใจ จนอเล็กซานเดอร์ญาติทางฝ่ายมารดา
ของอเล็กซิสต้องมารับเคราะห์แทน

"กลับมาจากเมืองไทยถ้าทางดีก็เอายังทำอะไรมันไม่ได้ ผมจะจัดการ
มันเอง" อเล็กซิสกำหมัด ดวงตาวาวโรจน์ "...นี่ถ้าไม่ติดที่ต้องไปเรื่องธุระบ้าง
นั่นละ..."

"นายก็รู้ว่าเราต้องรอให้การรวบรวมหลักฐานเรียบร้อย..."

เขาโผล่ชัด "เรา รอมานานเกินไปแล้ว ที่ผ่านมามีอันมันลอบกัด

จนเราเสียหายไปตั้งเท่าไร คราวนี้ถึงกับจะเอาชีวิตกัน พี่จะปล่อยให้มันลอยนวลงั้นหรือ"

"ใครว่าฉันจะปล่อยละ แต่นายต้องคิดบ้างว่าถ้าไอ้เบโทรสตายแต่คนเดียว ในขบวนการยังอยู่ มันจะไม่เป็นการแก้ไขอะไรเลย นอกจากการแก้แค้นเพื่อความสะใจอย่างเดียว" คนเป็นพ่ออธิบายเสียงเรียบ เขาเข้าใจความรื้อร่มในใจน้องชายและรู้สึกไม่ต่างกัน แต่คอนสแตนตินคงไม่สามารถก้าวมายืนอยู่ในจุดนี้ได้ถ้ามีนิสัยให้อารมณ์ชั่ววูบครอบงำการตัดสินใจ

ได้เสียงทุ้มๆ เย็นๆ ของพี่ชายเตือนสติ อารมณ์ของอเล็กซิสก็ลดอุณหภูมิลง เชื่อใจพี่ชายว่าจะจัดการเรื่องนี้ได้อย่างเหมาะสม

คอนสแตนตินพยักหน้าให้น้องชายต่างมารดาเมื่อหมดเรื่องที่ต้องการพูด ร่างสูงกว่าหนึ่งร้อยแปดสิบเซนติเมตรลุกจากขอบโต๊ะ เตรียมหมุนกายจะเดินจากไป...กลับไปปราสาทสีเทาที่มืบทบของเขาที่อยู่อีกฝั่งของเกาะ

สองพี่น้องได้รับเกาะมิครอสนี้เป็นมรดกร่วมกันหลังจากบิดาเสียชีวิต และคอนสแตนตินก็ไม่ลังเลเลยที่จะเลือกฝั่งด้านตะวันออกซึ่งเต็มไปด้วยโขดหินน่ากลัว และมีปราสาทเก่าๆ อายุสี่ร้อยปีซึ่งตั้งอยู่บนหน้าผาที่สูงที่สุดเป็นของแถม ส่วนอเล็กซิสถูกใจฝั่งตะวันตกที่มีอ่าวสวยและเห็นพระอาทิตย์ตกดินได้ชัดกว่า และวิลล่าสองชั้นสีขาวสวยหลังนี้ก็ถูกสร้างขึ้น

"ฉันไปละ ขอให้อุรุษนายราบรื่น" คอนสแตนตินพูดเสียงนุ่มลงเมื่ออวยพร แล้วเดินไปที่ประตู

"อีกสองสามวันผมก็คงกลับมา ผมไม่คิดว่าที่ประเทศไทยจะมีอะไรที่สำคัญพอให้อยู่นานกว่านั้นได้" อเล็กซิสพูดเสียงมั่นใจ คนเป็นพี่เพียงแต่ผงกศีรษะเป็นเชิงรับรู้ก่อนออกไปจากห้อง

บทที่ 2

วันนี้เป็นวันหยุด

ณิชนอนกลิ้งไปกลิ้งมาด้วยความเบื่อ หญิงสาวสงสัยว่าตัวเองคงเป็นโรคจิต เวลาที่ต้องตื่นแต่เช้าไปทำงานทุกวันก็ภาวนาให้ถึงวันหยุดเร็วๆ แต่พอเป็นวันหยุด วันที่คิดจะตื่นสายได้ก็ดันตื่นขึ้นมาแต่เช้าแล้วหลับต่อไม่ได้อีก ซาริยาซึ่งมีวันหยุดวันนี้เหมือนกันก็กลางานกลับกรุงเทพฯ ตั้งแต่เมื่อวาน ไม่อธิบายอะไรมาก ได้แต่ยิ้มๆ แล้วบอกว่าอีกสองวันจะกลับมา แผนการที่วันนี้สองสาวจะไปกินอาหารอร่อยๆ ที่หาดอื่นจึงเป็นอันต้องพับไปโดยปริยาย

ที่นอนเก่าๆ ซึ่งเปลี่ยนมาหลายเจ้าของทำให้ตัวเธอคันยุบยิบ ทั้งที่พยายามซักผ้าปูที่นอนบ่อยๆ แต่เพราะผ้าปูราคาถูกที่ทางรีสอร์ทมีให้มีความละอียดของเส้นทอไม่มาก อย่าว่าแต่ไรฝุ่นเลย ต่อให้เป็นมดยักษ์ก็ลอดเข้าลอดออกตามเนื้อผ้าได้สบาย

สงสัยต้องเอาที่นอนลงไปตากแดดอีกแล้ว

หญิงสาวเอามือเกาหน้าผากคิดอย่างเซ็งๆ ตากลมโตกวาดมองสภาพของห้องพักอย่างปลงๆ จนป่านนี้แล้วเธอยังไม่เข้าใจตัวเองว่ามีอะไร

มาเข้าสิง จึงได้มีความกล้าที่จะอยู่ห่างบ้านห่างเพื่อนเพื่อมาทำงาน
อาบเหงื่อต่างน้ำแลกเงินเพียงน้อยนิด พอสายตาโพลไปเห็นพัดลมเพดาน
ที่มีฝุ่นเกาะก็ถอนหายใจ แต่ไหนแต่ไรมาไม่เคยเห็นพัดลมตัวใหญ่สีเขียวๆ
ธรรมดาๆ นี้อยู่ในบ้านที่เธออยู่ไม่ว่าหลังไหนก็ล้วนตกแต่งงดงามพิถีพิถัน
และสะอาดเรียบร้อยอยู่เสมอ โดยเฉพาะบ้านคุณลุง เพราะป้าสะไภ้เป็นคน
รักความสะอาดยิ่งกว่าอะไร

ดวงตากลมโตใสแจ๋วเริ่มหมองลงเมื่อนึกถึงป้าสะไภ้และเหตุการณ์
เมื่อสามสัปดาห์ก่อน

'คุณป้า...พูดจริงหรือคะ' นิชาในชุดไว้ทุกข์สีดำเรียบๆ ถามป้าสะไภ้
ที่นั่งเด่นเป็นสง่าบนโซฟาหรูหลังจากงานฌาปนกิจศพของลุงไม่กี่วัน

ผาณิตาแทบไม่มองหลานสาวของสามีเลยเมื่อตอบ 'ก็จริงนะสิ
หนูจะให้ป้าอยู่ในที่ที่มีแต่ความทรงจำแบบนี้ได้ยังไง'

ใจของนิชาอ่อนยวบเมื่อเห็นป้าสะไภ้ยกผ้าเช็ดหน้าขึ้นมาแตะหัวตา
หลังจากพ่อแม่เสียชีวิต แม้เธอจะมีผู้ปกครองและพ่อแม่บุญธรรม
ตามกฎหมาย แต่คนที่เลี้ยงดูและให้ความรักเธอมาตลอดก็คือคุณลุง ส่วน
ป้าสะไภ้ถึงจะไม่ค่อยสนใจ 'ไม่รักใคร่' ยะตื้ออะไรเธอนัก แต่ความผูกพันก็ยัง
มี พอป้าสะไภ้บอกว่าบ้านคุณลุงที่เธออยู่มาเป็นสิบปีถูกขายไปเรียบร้อยแล้ว
หลังงานศพไม่กี่วัน วินาทีแรกเธอช็อก ต่อมาก็เกิดความรู้สึกไม่พอใจ แต่
พอเห็นป้าสะไภ้ร้องไห้เธอก็รู้สึกผิด

นิชารีบไปทรุดนั่งข้างๆ ป้าสะไภ้ 'คุณป้าอย่าร้องไห้เลยคะ นิชาเข้าใจ
แล้วคะ คุณป้าต้องการให้นิชาทำยังไงล่ะคะ'

ป้าสะไภ้ของนิชาหลุบตาลง ก่อนตอบไม่ค่อยเต็มเสียง 'เจ้าของใหม่
เขาจะรีบย้ายเข้า ป้าเองก็จะไปเหมือนกัน ทีนี้ก็เหลือแต่หนู เอ่อ...หนูคง
ต้องย้ายกลับไปบ้านพ่อแม่ของหนูละนิชา'

นิชามีดแปดด้าน บ้านพ่อแม่เธอไม่ได้แวะเข้าไปดูความเรียบร้อย

มาตั้งสองสามปีแล้ว อยู่ๆ จะย้ายเข้าเลยไม่แน่ใจว่าจะทำได้ในทันที แต่พอเห็นป่าสะไ้ยกผ้าเช็ดหน้าและหัตถ์ตาอีกครั้ง เธอก็รีบพูดว่า

'คะๆ นิชจะย้ายออก...แล้วคุณป่าจะไปอยู่ไหนล่ะคะ ไปอยู่ด้วยกับกับนิชใหม่'

เสียงของผาณิตาสั้นเครือ 'ความจริงป่าก็ฮ้างห้วงหวนนะ แต่ก็ปลอบใจตัวเองว่าหนูยังมีผู้ปกครองร่ำรวยคอยดูแล ส่วนป่าสิ จะทำอะไรได้ อายุก็ป็นนี้แล้ว ขาดคุณลุงหนูไปก็ไม่มีหลัก ไม่มีอะไรยึดเหนี่ยว...' น้ำตาเม็ดโตร่วงริน นิชารองให้ตามไปด้วย สงสารป่าสะไ้จ้บใจ

'ป่าจะไปพักบ้านเพื่อนที่ฮ้องกงสักเดือนสองเดือน ไม่แน่อาจจะอยู่ทำธุรกิจที่นั่นเสียเลย...ป่าขอโทษด้วยนะนิช...' มือขาวเรียวที่ประดับด้วยกำไลเพชรโบกไปยังส่วนต่างๆ ของบ้าน 'ความทรงจำมันทำให้ป่าเจ็บปวดเกินไป'

นิชยิ้มขึ้นๆ วันนั้นป่าดูเศร้ากว่าวันที่รู้ว่าสามีตัวเองเสียชีวิตเสียอีก ตอนนีเธอค่อนข้างแน่ใจว่าเรื่องวันนั้นเป็นการแสดงละคร แต่ถึงจะเป็นเช่นนั้นจริงเธอก็ทำอะไรไม่ได้ ในเมื่อบ้านของคุณลุงเป็นสิทธิ์เต็มทีของท่าน เธอเพียงแต่รู้สึกเศร้านิดหน่อยที่คนที่เธอรักและเป็นคนในครอบครัวไม่ไยดีอะไรกับเธอเลย แม้กระทั่งเงินที่ได้จากการขายบ้านก็ไม่หยิบยื่นให้แม่เพียงเล็กน้อย ยิ่งดีที่วันชนยายมีเพื่อนๆ มาช่วยทั้งด้านแรงงานและให้การปลอบใจแล้วเมื่อพบว่าบ้านพ่อแม่อยู่ในสภาพสกปรกทรุดโทรมกว่าที่คิด นานาผู้เป็นเจ้าของโรงแรมใหญ่ถึงกับเสนอให้คนงานมาช่วยปรับปรุงบ้าน ซึ่งนิชปฏิเสธและขอเพียงแรงงานที่ช่วยทำความสะอาดเท่านั้น

หลังจากนอนอยู่บ้านของตัวเองได้ไม่กี่วัน หญิงสาวก็ทนเหงาทนว่าเหว้ไม่ไหว ตัดสินใจปิดบ้านแล้วมุ่งสู่เชียงใหม่ขึ้นไปหาแม่หม่เมเก่าแก่ของคุณแม่เพื่อชวนมาอยู่กรุงเทพฯ ด้วยกัน ไม่นึกว่าแม่หม่มที่รักและ

เลี้ยงดูเธอมาตั้งแต่เล็กกำลังดีใจและมีความสุขในการเลี้ยงหลานคนแรกที่เกิดจากลูกชายคนเดียว หญิงสาวเลยพูดไม่ออก ร่วมชื่นชมหลานของแม่จนอยู่ไม่กี่วันก็ลากลับ

เสียงโทรศัพท์มือถือดังขึ้นทำลายภวังค์ความคิด นิชาเอื้อมไปหยิบจากข้างที่นอน พอเห็นชื่อคนโทรมาก็ยิ้ม กดรับแล้วพยายามทำเสียงให้สดชื่นเมื่อทักทาย

"สวัสดีจะเพลง ไทมาแต่เช้าเลยนะ"

"ตื่นหรือยัง นี่โทรมาเกลี้ยกล่อมให้กลับกรุงเทพฯ ซะที นี่ก็จะสองอาทิตย์แล้วนะ" คนปลายสายเข้าประเด็นในทันที

นิชายิ้ม "ไม่เบื่อกันหรือจะ สลับกันโทรมาตื้อนิชทุกวัน แล้วพรุ่งนี้เวอร์ไครล์ละ"

คนปลายสายหัวเราะคิก "เวอร์ฟ้า...รู้ทันก็ดีแล้ว กลับมาซะทีสิ พวกเราคิดถึงนิชจะตาย นี่ถ้าไม่กลับมาภายในสองสามวันนี้นะ พวกเราจะไปบุกเกาะช้างจริงๆ ด้วย"

นิชาหัวหน้า "นิชบอกแล้วไงจะว่าไม่เป็นไรจริงๆ ขอเวลาอีกแค่อาทิตย์สองอาทิตย์ พอสบายใจแล้วนิชจะกลับไปเอง"

เพลงพินถอนหายใจยาว "ก็ได้ๆ แต่รู้ไหม นิชชักจะมีלבลมคมในขึ้นทุกทีแล้วนะ ถามว่าพักอยู่รีสอร์ทไหนหรือโรงแรมอะไรก็ไม่บอก ให้ไปพักที่โรงแรมของนานาก็ไม่ไป โทรไปบางที่ก็ปิดเครื่อง นิชแน่ใจนะว่านิชโอเค"

นิชารีบตัดบท กลัวเพื่อนจะพูดถึงผู้ปกครองของเธอที่หายเงียบไปไม่ส่งข่าว "ไม่มีอะไรหรอก วันๆ นิชก็เอาแต่เล่นน้ำ อาบแดด เป๋อก็อ่านหนังสือ แล้วก็กินกุ้งเผา ปูเผา สบายออก"

"ยะ ขอให้เป็นอย่างนั้นจริงๆ เอะ พักนี้นิชทำตัวแปลกจะตาย พวกเราเป็นห่วง เอาละ...เพลงไม่กวนแล้ว ทุกคนฝากมาบอกว่าคิดถึงมาก ส่วนนานาก็บอกว่าถึงไม่ไปพักที่โรงแรมก็ไปกินข้าวก็ได้ ฝากผู้จัดการไว้แล้ว"

เขาจะรับรองนิชได้มที่เลย"

นิชยิ้มน้อยๆ "จำ ขอบใจนาด้วยนะ นิชคิดถึงทุกคนเหมือนกัน"

หญิงสาววางสายเมื่อเพลงพิณบอกลา แคได้คุยกับเพื่อนไม่กี่ประโยค เงามองๆ ในอารมณ์ก็สลายไปได้อย่างง่ายดาย เพลงพิณกับเพลินพิศ สองพี่น้องฝาแฝด นานา โสริตกัลยา และฟ้าใสต่างเป็นเพื่อนสนิทของนิชมาตั้งแต่ทุกคนยังเรียนอยู่โรงเรียนประจำ ร่วมกันทำกิจกรรมแฉ่งๆ ฝ่าฝืนกฎระเบียบไม่เว้นแต่ละวันโดยมีเพลงพิณเป็นหัวใจ พอเข้ามหาวิทยาลัยก็เฮมาเรียนที่เดียวกันแบบยกกลุ่ม สิบกว่าปีที่อยู่ร่วมกัน ความสนิทสนมเข้าอกเข้าใจแน่นแฟ้นลึกซึ้งจนยากที่จะอธิบาย

นิชนอนมองเพดานยิ้มๆ อยู่ชั่วครู่ การนึกถึงเรื่องเก่าๆ ทำให้เธอกระชุ่มกระชวยขึ้นมาก หญิงสาวหลุดจากที่นอน จัดเก็บเครื่องนอนให้เข้าที่ เดินไม่กี่ก้าวก็ถึงประตู เปิดออกไปแล้วเดินไปตามระเบียงหน้าห้องจนสุดชะโงกมองลงไปยังลานซีเมนต์กว้างๆ ช่างหอพัก เห็นราวที่ชิงจากเส้นลวดยังมีที่ว่างให้ตากผ้าอีกพอสมควรจึงเดินกลับเข้าไปในห้องอีกครั้ง หยิบตะกร้าผ้าสำหรับซัก วางถุงผงซักฟอกกับแปรงไว้บนสุด สูดหายใจเอือกใหญ่

เธอจะซักผ้า ทำความสะอาดห้อง หลังจากนั้นจะเล่นน้ำทะเลให้ชุ่มปอดไปเลย...

เด็กบ้า เด็กดี เจอตัวเมื่อไหร่จะดีให้ตาย

อเล็กซิสบนฉนวนเฉียวในใจ ร่างสูงในชุดลาลองผ้าฝ้ายเดินเตะทรายด้วยอาการหงุดหงิด 'ธรรเด็ก' ที่คิดไว้กลับไม่ใช่อย่างที่คาด บ้านตามที่อยู่ที่เขาซื้อซึ่งเป็นบ้านของลุงเด็กนั้นถูกป่าสะไ้ขายหลังเสร็จจากงานศพไม่กี่วัน พอเขาได้ข่าวว่าเด็กสาวมีบ้านอีกหลังซึ่งเป็นของพ่อแม่เธอ ชายหนุ่มกับบอดีร์ดก็รีบรุดไปด้วยความหวัง ปรากฏว่าบ้านสองชั้นบริเวณกว้างขวางนั้นแม้จะสะอาด แต่ก็เก่าทรมรากับไม่มีคนอยู่มาหลายปี แม้จะมีเสื่อผ้า

ข้าวของของเด็กคนนั้นในบ้าน แต่ชายหนุ่มก็ไม่เจอตัวคนที่ตามหา หลังจากนั้นเขาก็ตามสืบไปเรื่อย ๆ จนได้ข่าวมาอีกว่าธิดาไปหาแม่หม่มเก่าแก่ที่เชียงใหม่ พอเขาตามไป (เสียเวลาหาบ้านแม่หม่มคนนั้นอยู่สองวัน) ก็พบว่าเด็กธิดานั้นมาอยู่ที่เกาะช้างได้อาทิตย์กว่าแล้ว

ชายหนุ่มมาถึงที่นี่ตั้งแต่เมื่อวาน ตามอนกับยัณนิสคนสนิทของเขา ก็เร่งสืบหา แต่จนถึงเดี๋ยวนี้อีกยังไม่มีนางสาวธิดาอยู่ในรายชื่อแขกผู้เข้าพักของโรงแรมใดๆ บนเกาะนี้เลย

หนึ่งสัปดาห์เต็มๆ...หนึ่งสัปดาห์ที่เสียเปล่าในเมืองไทย ทั้งที่ควรจะเป็นสามวันอย่างที่คิดไว้ตั้งแต่แรก

ถ้าไม่ฉุนเฉียวขนาดนี้ ชายหนุ่มก็คงจะนึกสงสัยสารยายเด็กธิดาขึ้นเหมือนกัน รู้สึกว่าคนโกลั้วตัวจะมีอันเป็นไปตลอด ล่าสุดทนายของลุงยายนั้นก็เพิ่งเข้าโรงพยาบาลเพื่อผ่าตัดหัวใจ เขาจึงไม่มีโอกาสถามข้อมูลอะไรตามอนกับยัณนิสเคยไปถามเพื่อนของเด็กนั้นสองสามคน แต่ทุกคนมีสีหน้าหวาดระแวงและปิดปากแน่นสนิทเหมือนหอยกาบ...ไม่ยอมให้ข้อมูลอะไรทั้งสิ้น

อเล็กซิสอารมณ์ขุ่นมัวจนไม่มีกะจิตกะใจขึ้นชมทะเลทางตะวันตกของไทย หรือสนุกสนานไปกับกิจกรรมต่างๆ ของผู้คนที่อยู่รายรอบ ชายหนุ่มถึงกับขมวดคิ้วๆ ใส่ทั้งผู้หญิงไทยและผู้หญิงตะวันตกที่ยิ้มหวานให้ เขาไม่มีอารมณ์จะหัวเราะสนับกับเพศตรงข้ามตอนนี้

คิ้วหนาขมวดมุ่นเมื่อเจ้าตัวกั้วลงไปถึงเรื่องเปโตรสค์ตรูตัวร้าย มันลงมือพลาดไปครั้งหนึ่งแล้ว ยังคิดจะเล่นงานคอนสแตนตินอีกครั้งไหม แม้รู้ว่าพี่ชายไม่เคยประมาท แต่เขาก็ยังไม่วางใจ ไหนจะอาการของนายชายอีก กระตือรือร้นมากแล้ว แต่มีอะไรผิดพลาดให้ทรุดลงอีกหรือเปล่า เขาควรบอกนายมาหรือญาติๆ ทางอังกฤษเมื่อไหร่ดี ความคิดหลายอย่างแล่นพล่าน จนเมื่อพายุทอร์นาโดลูกย่อมๆ พุ่งเข้าใส่จากทางด้านหลัง ชายหนุ่มก็ลืมหันมา

ลงบนพื้นทรายด้วยไม้ทันทตั้งตัว

"เฮ้ย!"

อเล็กซิสอุทาน ตามมาด้วยคำสบถอีกยี่สิบยาว ยังดีที่เขาทางมือออกไปยันพื้นได้ทัน ท่าลัมจึงดูไม่แย่นัก 'พายุทอร์นาโด' สามสี่ตัวที่กระโจนใส่กำลังสนุกกับการรุมทั้งกางเกงผ้าฝ้ายอียิปต์ทอมือของอาร์มานี่ราคาหนึ่งพันสองร้อยเหรียญอย่างเอาเป็นเอาตาย ที่แย่สุดคือไอ้ตัวอ้วนๆ ที่มีขนสีขาวยะมุกขะมอมกำลังกำริบเสิบสานปาดล้นเปียกๆ ไปทั่วใบหน้าเขาที่พยายามหันหนีสุดชีวิต ชายหนุ่มสบถอีก ตอนนี้อยู่ในก้นจ้ำเข้ากับพื้นทราย โดยมีสุนัขคลั่งสามสี่ตัวกำลังโจมตี ชายหนุ่มทั้งปกป้อง ต่ำทอ ผลักไส แต่ก็เหมือนยั่วยุพวกมันให้สนุกมากขึ้น...สุนัขเวรจริงง

"ตายแล้ว...เวรกรรม ฟูฟู พาเพื่อนมาทำอะไรคุณคนนี้นะ" หญิงสาวร่างเล็กบางที่อเล็กซิสไม่รู้ว่ามีมาจากทางไหนถลามาคุกเข่าอยู่ตรงหน้า มือเล็กๆ พยายามผลักบ้าง ตีบ้าง พร้อมกับดูล่าพวกสุนัขเหลือขอเป็นภาษาไทยเสียงเข้ม

ชายหนุ่มสังเกตว่าสุนัขบ้าพวกนี้จจะรู้จักผู้หญิงคนนี้มาก่อน เพราะเจ้าตัวร้ายขนหยิกฟูกระดิกหางริกกๆ ละความสนใจจากใบหน้าเขาไปยังหญิงสาวผู้มาใหม่แทน

"ฟูคือ ไม่ต้องมาประจบเลยนะ มีความผิดรู้ไหม" หญิงสาวผลึกแรงๆ จนนไอ้ตัวที่ชื่อฟูกำลังหลุนๆ ไป อเล็กซิสพยายามมองใบหน้าของผู้ช่วยเหลือ แต่ก็เห็นเพียงผมเป็นคลื่นสีดำสนิทบนศีรษะที่ก้มๆ เงยๆ อีกอย่างเจ้าตัวก็มัวแต่ดุดันนั้นไล่ตัวนี้ไม่หยุด

"ไปเลย ชิวๆ ไอ้ดำ ไอ้ต่าง ไอ้แดง กลับวัดไปเลยไป" นิชาชี้หน้ามอมๆ ของฟูฟูที่พยายามจะเข้ามาเล่นกับเธอ "ฟูฟูด้วย ไปไกลๆ เลย ตัวดีนัก ถ้าเห็นมาเล่นแถวนี้อีกโดนตีแน่" นิชาดูเสียงแข็ง พอเหล่านัขทั้งหลายเห็นว่าหญิงสาวเอาจริงแน่ก็เลยพากันวิ่งลงทะเลแทน

พอพวกตัวร้ายหนีกันไปหมด นิซาก็หันมาสนใจผู้ชายหน้าบึ้งตึงที่นั่งแปะอยู่กับพื้นทราย "คุณเป็นอะไรหรือเปล่าคะ อย่าโกรธเลยนะคะ พวกมันแค่ต้องการเล่นกับคุณเท่านั้น" หญิงสาวพูดภาษาอังกฤษ แม้จะรู้ว่าเจ้าฟูกับเพื่อนเล่นแรงไปหน่อย แต่ก็ไม่อยากให้ชายโชคร้ายเกลียดพวกมัน เธอปิดบอยผมให้พันใบหน้าแล้วยิ้มกว้างแจ่มใสให้เขา หวังว่าจะช่วยให้ผู้ชายคนนี้ใจเย็นลงบ้าง

อเล็กซิสเหมือนถูกหมดสติเลยคางเมื่อเห็นรอยยิ้มนั้น ดวงตากลมโตดำสนิทที่มองมามีแววหวาน แก้มยู่ๆ สองข้างมีสีแดงเรื่อจากแดด ชายหนุ่มลั่นเกตุทั้งที่ยังงงๆ ว่าแก้มทั้งสองข้างนั้นมีลักยิ้มประดับอยู่ ที่สำคัญเธอดูคันทาอย่างน่าประหลาด

นิซานัวหน้า อยู่ๆ ผู้ชายคนนี้ก็เงยไป เธอจึงยกมือโบกไหวๆ ตรงหน้าเขาแล้วลองเรียกอีกครั้ง

"คุณคะคุณ คุณเป็นอะไรหรือเปล่าคะ"

เหยื่อเจ้าฟูกำลังคงนิ่ง...

นิซาขมวดคิ้วด้วยความไม่เข้าใจ เท่าที่ดูเขาก็ไม่ได้บาดเจ็บตรงไหน เธอถึงกับตั้งข้อสังเกตออกมาเบาๆ เป็นภาษาไทย

"หรือว่าเขาจะไม่เข้าใจภาษาอังกฤษ ไม่นานะ เมื่อกี้ไอ้คำว่า 'ซีทๆ' 'พักๆ' รัวๆ เนี่ยมันภาษาอังกฤษทั้งนั้นนี่ เอ น้ำลายเจ้าฟูกจะมีฤทธิ์ทำลายระบบประสาทหรือเปล่าเนี่ย..." หัวทึบสวายเอียงไปด้านหนึ่ง ตาโตหรือลงแล้วคาดเดาต่ออย่างนึกสนุก

"หรือผู้ชายท่าทางรวยไฮโซแบบนี้โดนหมาวัดจู่โจมเข้าหน่อยถึงกับทำอะไรไม่ถูก อืม น่าคิด" นัวบ่อมๆ เคาะมุมปาก แต่มืออีกข้างก็กุกักจอบัตทรายตามเสื้อผ้าให้ ผู้ชายรวยไฮโซ ที่ยังนั่งอึ้ง

ภาษาไทยของอเล็กซิสใช้การได้ดีพอจะเข้าใจที่ผู้หญิงบ๊องๆ คนนี้พูด ชายหนุ่มลอบยิ้ม การรู้ภาษาท้องถิ่นก็ดีอย่างนี้เอง ผู้คนมักพูดทุกอย่าง

ที่คิดออกมาโดยไม่ระวังตัว ซึ่งบางทีมันก็ตลกดี...อย่างเช่นกรณีนี้

อเล็กซิสคิดว่าถ้าเขาตอบกลับไปเป็นภาษาไทย หญิงสาวตรงหน้าคงจะอายมากแน่ๆ จึงเลือกทำไม่รู้ไม่ชี้แล้วตอบเป็นภาษาอังกฤษแทน "ผมสบายดีแล้ว ขอขอบคุณมากครับที่กรุณาช่วย" อเล็กซิสยิ้มด้วยท่าทางที่เขา รู้ดีว่าละลายใจผู้หญิงทุกคนที่ได้เห็น ชายหนุ่มลุกขึ้นแล้วยื่นมือให้หญิงสาวที่ยังนั่งคุกเข่าอยู่

ณิชารู้สึกถึงความร้อนแปลกๆ ที่เริ่มลามเลียขึ้นมาจากคอ หลังจากเขาหลุดจากวงล้อมของพวกสุนัขเหล่านั้นได้ เธอก็เพิ่งสังเกตว่าอีกฝ่าย หน้าตาดีขนาดไหน แถมเสียงของชายหนุ่มก็ช่างนุ่มนวล ดวงตาสีฟ้าเข้มที่ทอดมองลงมาตอนที่ยื่นมือให้เธอก็จับใจเสียพราวเสน่ห์ เมื่อลุกขึ้นยืนได้ เธอเลยดึงมือออกอย่างไม่เสียความรู้สึก

"ถ้าคุณไม่เป็นไรแล้ว ฉันขอตัวก่อนนะคะ" เสียงของหญิงสาวมีแววประหม่า นิ้วป้อมเกี่ยวปอยผมไปเหน็บไว้หลังหูด้วยความขัดเขิน

"ว่าแต่...นั้นของของคุณใช้ไหมครับ" อเล็กซิสผายมืออย่างสง่าไปยังกระป๋องพลาสติกเล็กๆ ที่ตะแคงอยู่บนพื้นทราย รอบๆ มีเปลือกหอยสวยๆ หลายชนิดกระจายอยู่ทั่ว

"ตายแล้ว" ณิชานึกขึ้นมาได้ว่าตอนที่เห็นเจ้าฟูกับเพื่อนๆ กำลังรุมทิ้งชายหนุ่ม หญิงสาวก็ตกใจจนปล่อยกระป๋องใส่เปลือกหอยที่ถืออยู่ ฝ่ายคนที่ตกเห็นว่าณิชายังอยู่ในอาการงงๆ จึงก้มลงเก็บให้จนหมด แล้วเป็นฝ่ายถือกระป๋องเล็กจื๋อนั้นไว้เอง ชายหนุ่มรู้สึกไม่ยากให้หญิงสาวจากไปง่ายๆ เขาเองก็ไม่เข้าใจเหมือนกันว่าผู้หญิงคนนี้มีอะไรที่แตกต่างจากผู้หญิงคนอื่นที่ทำให้เขาสนใจ อาจจะเป็นเพราะเสียงหวานๆ ไพเราะ ดวงตากลมโตสุกใส หรือรอยยิ้มจริงใจที่มอบให้เขาหลายครั้งแล้ว เขาก็ไม่รู้แน่ชัด บางทีถ้าใช้เวลาอยู่กับผู้หญิงคนนี้สักชั่วโมง เขาคงรู้ว่าทำไม

"การมาช่วยผมจากเจ้าหมาชนพวกนั้นคงไม่ได้ขัดจังหวะกิจกรรม

ของคุณนะครับ" ชายหนุ่มหยั่งเสียงอย่างมีชั้นเชิง เขาคงผิดหวังทีเดียว ถ้าเธอมาพักผ่อนกับคู่รัก

หากแต่อีกฝ่ายตอบกลับมาเสียงซื่อ "ไม่หรอกค่ะ ฉันกำลังเก็บเจ้าพวกนี้เพื่อไปประดับปราสาททรายของฉันนะค่ะ อยู่ตรงนั้นไงคะ" นิชาตอบ ซ้ำไปยังข้าวของที่เธอวางไว้ไม่ไกลนัก

อเล็กซิสมองตามที่หญิงสาวซีกก็เห็นผ้าสีแดงสดปูอยู่ใต้ต้นมะพร้าว มีกระเป๋าสานใบโตกับหนังสือทับไว้ ช่างๆ ผ้าปูมีกองทรายที่พอจะมองออกกว่าเป็นรูปปราสาท ชายหนุ่มพอใจที่ไม่เห็นคนอื่นอยู่ที่นั่น

"คุณก่อเสร็จแล้วหรือครับ" อเล็กซิสบ้วนน้ำไปยังกองทรายนูนๆ

นิชาหน้าแดง เธอรู้ว่าฝีมือเธอคงไม่ค่อยได้เรื่องเท่าไร "ก็เกือบแล้วค่ะ"

"คุณรู้ไหมครับว่าพี่ชายผมเขามีบ้านเป็นปราสาท ซึ่งจริงๆ แล้วปราสาทมีรายละเอียดมากมาย เช่น เชิงหิน หอคอย สะพานชักปลองไฟเล็กๆ คุณำรอบปราสาท..." อเล็กซิสอธิบายจุใจ ลอบสังเกตคนตรงหน้าไปด้วย เห็นว่ามีท่าทางสนใจราวกับเด็กๆ ได้ฟังนิทานเรื่องเจ้าหญิงเจ้าชายกับมังกรร้ายก็รีบเสนอตัว "ผมอาจเป็นลูกมือที่ดีสำหรับงานก่อสร้างของคุณก็ได้ค่ะ"

นิชาเงยหน้ามองคนพูดแวบหนึ่ง เธอไม่เคยให้ความสนิทสนมกับคนแปลกหน้าง่าย ๆ มาก่อน และเขาก็ทำให้เธอรู้สึกแปลกๆ แต่สัญชาตญาณบอกว่าเขาไว้ใจได้ อีกอย่างตอนนี้ก็เป็นเวลากลางวัน บนชายหาดก็มีนักท่องเที่ยวพลุกพล่าน คงไม่มีอะไรน่ากลัว แต่ถ้าเขาพยายามชวนไปที่อื่นเธอก็จะยื่นกรานปฏิเสธ

"ก็ได้ค่ะ"

"ขอบคุณครับ ผมชื่ออเล็กซ์นะครับ..."

"เรียกฉันว่า..." หญิงสาวคิดว่านิชาคงจะยาวไป "นิชค่ะ เรียกฉันว่า"

นิชก็ได้"

"โอเคครับนิช" อเล็กซิสตอบรับด้วยยิ้มมีเสน่ห์ "ผมขอเป็นผู้ช่วยคุณ
หนึ่งวัน"

นิชพยักหน้ายิ้มๆ รู้สึกขตเขินไปหมด เพราะอยู่โรงเรียนประจำหญิงล้วน
มาตั้งแต่เด็ก พออยู่มหาวิทยาลัยก็มักจะใช้เวลาอยู่กับกลุ่มเพื่อนมากกว่า
การพูดคุยกับผู้ชายที่ไม่รู้จักตามลำพังจึงแทบจะเรียกได้ว่าเป็นประสบการณ์
แปลกใหม่สำหรับเธอเลยทีเดียว...หญิงสาวก้าวเร็วๆ ไปยังผ้าที่ปูไว้ โดยมี
เพื่อนใหม่หมาดๆ เดินตามมาติดๆ

หลังจากนั้นชั่วโมงกว่าปราสาททรายของนิชก็เสร็จ ผู้ช่วยคนใหม่
ทำงานได้ดีมาก จากที่เธอคิดว่าจะก่อให้เกิดเพียงกองหนุนๆ ประดับด้วย
เปลือกหอยธรรมดา แต่เพราะความสร้างสรรค์ของช่างใหญ่ เธอจึงได้ปราสาท
ที่มียอดแหลมๆ ของหอคอยพร้อมกับกำแพงสวยล้อมรอบแทน

"สวยจังเลย" นิชกระซิบบอกขณะที่คู่อื่นปิดกั้นไล่ความเมื่อยขบ
หลังจากนั่งกันมาเป็นเวลานาน

หญิงสาวเอนหลังพิงต้นมะพร้าว ยกน้ำสับประดาน้ำซึ่งอเล็กซิสส่งมาเลี้ยง
ขึ้นจิบ พร้อมกับความกังวลที่พุ่งขึ้นมาอีก เป็นความโชคร้ายของเธอจริงๆ
ที่ชายหนุ่มสั่งเครื่องดื่มจากห้องอาหารริมทะเลของเคเอฟ โคฟ รีสอร์ท
ซึ่งคนที่มาเสิร์ฟก็ไม่ใช่ใครอื่น แต่คือฝน เพื่อนร่วมงานของเธอเอง

ขอให้เมื่อกี้ฝนจำเราไม่ได้ทีเถอะ แต่ที่ดีกว่านั้นก็ขออย่าให้อเล็กซ์
เป็นแขกของที่นี่เลย เพราะกฎหมายพนักงานพบกับแขกผู้เข้าพักตามลำพัง
เด็ดขาดนี่แหละที่จะทำเราโชคร้ายโดนเอฟบีซีชัด

จริงๆ แล้วนิชอยากรู้มากๆ ว่าอเล็กซ์พักที่ไหน แต่คงไม่เหมาะสม
อย่างยิ่งที่จะเอ่ยปากถาม

"เอ่อ...ฉันยังไม่ได้ถามเลยว่าคุณมาทำอะไรที่เมืองไทยคะ มาเที่ยว

หรือมาทำงาน" ณิชาชวนคุยเพื่อให้ตัวเองคลายจากความไม่สบายใจในเรื่องที่แก้ไขอะไรไม่ได้

"ผมมาหาญาติครับ ถือโอกาสพักผ่อนด้วย" ชายหนุ่มเลี้ยงที่จะพูดถึงรายละเอียด ได้นั่งเล่นกับคนน่ารักๆ ยิ้มเก่งอย่างผู้หญิงตรงหน้า เขาก็เริ่มโมโหเด็กสาวคนนั้นขึ้นมาอีก อายุก็คงไม่ทันจะพ้นวัยทีน แต่ขึ้นเหนือล่องได้ เป็นว่าเล่น คงจะไม่ใช่เด็กเรียบร้อยๆ อย่างผู้หญิงคนนี้หรอก ยิ่งคิดก็ยิ่งหงุดหงิด

ไม่ทันที่ณิชาจะได้ถามอะไรต่อ ชายร่างใหญ่สองคนที่สวมสูทสีดำสนิท ทำทางน่ากลัว อีกทั้งยังสวมแว่นตากันแดดอันใหญ่ปิดบังใบหน้าไว้กว่าครึ่ง ดูแปลกประหลาดไปจากชุดว่ายน้ำหรือชุดลาลองง่ายๆ ของคนรอบข้าง ก็เดินมาหยุดตรงหน้าเพื่อนใหม่ของณิชา แล้วพูดอะไรบางอย่างเป็นภาษาที่หญิงสาวไม่เคยได้ยินมาก่อน

ณิชาลอบสังเกตอเล็กซิสขณะที่เขาคุย ร่างสูงผิวสีแทนจางๆ ผมสีน้ำตาลดกหนาค่อนข้างยาว แถมตอนนี้ใบหน้าคมเข้มก็ยังมีร่องรอยของความหงุดหงิดหัวเสีย ภาพลักษณ์ที่ปรากฏทำให้ชายคนนี้ได้ดู 'หล่อโหด เก๋ोन' คล้ายๆ มาเฟียอิตาลีที่เคยเห็นบ่อยๆ ในหนังฮอลลีวูด ไม่เหลือเค้าหนุ่มเจ้าเสน่ห์ที่พูดคุยกับเธอเลย หญิงสาวกลืนน้ำลาย เริ่มรู้สึกกลัวขึ้นมาหน่อยๆ คิดอะอะไรว่าตัวเองเก่งกล้าเกินไปหรือเปล่า ถึงได้นั่งเล่นนั่งคุยกับคนแปลกหน้าได้นานสองนานแบบนี้ แม้ชายหาคจะมีคนพลุกพล่านขนาดไหน แต่ถ้าเป็นคนชั่วร้ายก็จะมีวิธีต่างๆ ที่จะทำร้ายใครๆ อย่างที่เธอเองคาดไม่ถึงก็ได้

ตามอนและยันนิส บอดีการ์ดชาวกรีกประเพณีหญิงสาวตัวเล็กๆ ที่สวมกางเกงขาสั้น เสื้อยืดลายการ์ตูนน่ารักด้วยสีหน้าเรียบเฉย เขาทั้งสองเพิ่งกลับมาจากการไปตระเวนตามสืบเรื่องของเด็กคนนั้น เมื่อกลับมาไม่พบเจ้านายอยู่ที่บ้านพักก็ออกตามหา ทั้งคู่แปลกใจสุดๆ ที่มาพบ

เจ้านายตัวเองนั่งก่อปราสาททรายกับเด็กสาวอายุไม่น่าจะถึงยี่สิบ ที่นอกจากไม่ได้สูงยาวร่างอวบอ้อมแบบที่เจ้านายชอบแล้วยังดูไร้เดียงสาเกินไปอีกต่างหาก

"พวกนายไปจากที่นี่ดีกว่า ณิชเขากลับแล้วเห็นไหม" อเล็กซิสพูดภาษกรีกเสียงห้วนเมื่อสังเกตว่าหญิงสาวข้างๆ หน้าซีดลงเรื่อยๆ

"แต่เจ้านายครับ..." ตามอนขัดขึ้น ถึงแม้ว่าอเล็กซิสเพิ่งเคยมาที่ประเทศไทยเป็นครั้งแรก ไม่น่าจะมีศัตรูที่ไหน แต่ความประมาทเป็นสิ่งที่ศูนย์ฝึบอดีตการด่าว่านักหนาว่าเป็นสาเหตุอันดับหนึ่งของการสูญเสียชีวิตและความล้มเหลวของภารกิจ

"ถ้าอยากเผาก็ไปเผ่าห่างๆ เถอะ" อเล็กซิสตัดบท ยังหัวเสียไม่หายกับสิ่งที่ทั้งสองรายงาน

เด็กบ้านนั้นไปอยู่ที่ไหนกันนะ

ตามอนและยัณนิสรับคำ ก็มึนศีรษะเล็กน้อยให้เจ้านายหนุ่ม และเผื่อแผ่ไปยังหญิงสาวปริศนาด้วย ซึ่งฝ่ายหญิงพยักหน้าเร็วๆ แล้วยิ้มตอบเจื่อนๆ

"เอ่อ พวกเขาตัวใหญ่จังนะคะ" นิชาพูดขณะมองทั้งสองเดินจากไป อเล็กซิสรู้ว่าทั้งคู่คงไปไม่ไกล "ใช่ ภาวลักษณะเป็นสิ่งสำคัญสำหรับสิ่งที่พวกเขาทำ ตามอนกับยัณนิสเป็นคนสนิทของผมมาห้าปีแล้ว และก็ไม่เคยทำให้ผมผิดหวัง เราสนิทกันเหมือนเพื่อน เหมือนพี่น้อง"

นิชาพยักหน้านิดๆ พยายามไม่จินตนาการว่าสองคนนั้น 'สามารถ' ทำอะไรเพื่อเขาได้บ้าง...นี่มันไม่ใช่เรื่องของเธอนะ

"ผมว่าปราสาทของเราเสร็จสมบูรณ์แล้ว หรือคุณว่ายังไง" อเล็กซิสเปลี่ยนเรื่อง เขาชวนนิชานั่งลงบนพื้นทรายอีกครั้ง ผมดกสีน้ำตาลสะท้อนกับแสงแดดที่ส่องลอดใบมะพร้าวลงมา ดวงตาสีฟ้าเข้มสดใสมองหญิงสาวแน่วแน่

นิชาหน้าแดง ไม่น่าเชื่อว่าเธอยังไม่สามารถจ้องตาเขาตรงๆ ได้ ขนาด

นั่งเล่นด้วยกันมาเกือบทั้งบ่าย ขนตายาวงอนหลุบลง "ยอดเยี่ยมมากแล้วค่ะ" ปราสาทตรงหน้าเธอ ต่อให้เป็นสาวสกาปัตยกรรมที่มีไอเดียสร้างสรรค์อย่างเพลงพินก็ต้องชมเปาะ

"นำถ้ายรูปเก็บไว้ดูนะค่ะ" นิชาพูดอย่างเสียตาย

"เราเก็บไว้ในความทรงจำได้นี้ครับ" อเล็กซิสเอ่ยอ่อนโยน เขาลืมเอาโทรศัพท์มือถือออกมาจากบ้านพัก ตอนนั้นก็แค่เสียตาย เขาอยากจะทำใจผู้หญิงตากลมโดยง่ายคนนี้ รู้ดีว่าถ้าเรียกให้ตามอนหรือยัณนิสเอามาให้ก็คงไม่เกินนาที แต่หญิงสาวก็คงกลัวขึ้นมาอีก

นิชาลอบมองนาฬิกาบนข้อมือ พบว่าเป็นเวลาบ่ายมากแล้ว ทว่าเธอยังไม่อยากจะลุกจากที่ตรงนี้ เธอไม่เคยมีความรู้สึกแบบนี้มาก่อน ความสุขแบบแปลกๆ ที่อธิบายไม่ได้ หญิงสาวตั้งผมตัวเองอย่างชัดใจ นึกสงสัยว่าแดดแรงๆ คงทำให้เธอเป็นบ้าไปแล้ว

อเล็กซิสยิ้มน้อยๆ เมื่อเห็นการทำร้ายตัวเองที่น่ารักนั้น สาวๆ ที่เขาเคยดูด้วยจะตะแคงตัวเองก็ต่อเมื่อต้องการแน่ใจว่าผมยังอยู่ทรงดี ไม่ใช่ดัดแปลงแบบที่แม่สาวตาวานคนนี้กำลังทำอยู่

อยู่ๆ ท้องฟ้าที่แจ่มจ้ามาทั้งวันก็เริ่มมีสีเข้มขึ้น นิชามองเห็นก้อนเมฆสีดำเริ่มกระจายตัวเหมือนจะเกิดพายุฝนอย่างป็นกังวล เธอตากผ้าไว้เต็มราวไหนจะพื้นนอนอีก

อเล็กซิสขจัดใจเมื่อเห็นว่ากำลังมีอุปสรรคใหญ่ ถ้าเป็นผู้หญิงคนอื่นเขาคงชวนไปที่บ้านพักเพื่อหลบฝนและทำ 'กิจกรรม' อื่นซึ่งจะช่วยให้รู้จักกันลึกซึ้งมากขึ้นแล้ว แต่กับผู้หญิงคนนี้ถ้าเขาเอ่ยปาก เธอคงร้องกรี๊ดแล้ววิ่งหนีเตลิดเปิดเปิงแน่ๆ

"ฝนกำลังจะตกค่ะอเล็กซ์" หญิงสาวรีบผุดลุกขึ้น ม้วนผ้าบางๆ ที่ปูพื้นอยู่ หยิบหนังสือและกระเป๋าชิ้นมารวบกอดไว้ ยิ่งเมื่อนึกได้ว่าตากชุดทำงานทั้งหมดที่มีไว้ที่ราวก็ยิ่งเป็นกังวลมากขึ้น พรุ่งนี้ต้องเข้าเวรตั้งแต่เจ็ดโมง

ถ้าเสื้อผ้าเปียกเธอจะเอาที่ไหนใส่

"เดี๋ยวสิครับนิช"

"ฉันต้องไปแล้วค่ะ" นิชารู้สึกว่ามีหยดน้ำตกมากระทบแขนก็ยังหน้าเสีย ชุบน้ำเช็ดและกระเป๋ไว้ในม้วนผ้าแล้วออกวิ่ง

อเล็กซิสวิ่งตามมา ฉวยมือข้างหนึ่งของหญิงสาวไว้ "นิช ผมจะติดต่อกับคุณได้ยังไง คุณพักที่ไหนครับ" นิชตกใจที่ชายหนุ่มถือวิสาสะจึงดึงแขนออกอย่างไม่นุ่มนวลนัก แต่ก็ตอบเร็วๆ ว่า

"พรุ่งนี้เช้าเจอกันที่นั่นแล้วกันค่ะ ฉันชอบมาเดินเล่นแถวนี้" คราวนี้หญิงสาวไม่รั้งรออะไรอีก คิดถึงแต่ภาพชุดทำงานเปียกโชกที่ตากอยู่บนราวขณะวิ่งสุดชีวิต

อเล็กซิสยืนมองหญิงสาววิ่งไปจนลับตา ขณะที่ฝนเริ่มตกแรงขึ้น บอกดีการ์ดทั้งสองวิ่งมาหา หนึ่งในนั้นยื่นร่มที่กางเรียบร้อยแล้วให้อเล็กซิสรับมาโดยไม่แปลกใจว่าทั้งสองไปได้มาจากไหนในเวลาฉุกเฉินแบบนี้

บทที่ 3

"หนึ่ง สอง หนึ่ง สอง" นิชาพยายามนับจังหวะการก้าวเดินในใจ ขณะพยายามประคองถาดหนักอึ้งในมือที่ตอนนี้ล้นจนถ้วยจานในถาด กระแทกกันดังกรูกรริก

เมื่อเช้าเธอตื่นขึ้นมาพร้อมอาการปวดเมื่อยไปทั้งตัว คอก็ระบม คล้ายจะอักเสบ หญิงสาวจะมีอาการแบบนี้แทบทุกครั้งที่ตากฝน แคมโดน ละอองบางๆ เท่านั้น เธอก็จะเป็นไข้หนักได้ในวันรุ่งขึ้น...และก็เพราะ เจ้าไข้หวัดนี้เองที่ทำให้เธอไม่ได้ไปตามนัด เพราะกว่าจะฟื้นร่างให้ลุกขึ้น จากที่นอนได้ก็เกือบจะถึงเวลาเข้างานแล้ว

นิชาพยายามเดินทรงตัวให้ดิบพื้นทราย รวมทั้งพยายามทำตัวให้ชิน กับผ้าชิ้นของซาริยาที่หญิงสาวละลาบละล้งนำมาปู ซุดทำงานของเธอ ที่ชักไว้เมื่อวานเปียกฝนหมดทุกซุด ยังดีที่เก็บที่นอนทัน ไม่อย่างนั้น เกิดเรื่องใหญ่แน่

"เฮ้ย นิชา ฉันบอกอะไรแกเนี่ย ได้ยินไหม" เสียงจูนเดียวจากคนที่เดิน นำหน้าทำให้นิชาหลุดจากภวังค์พร้อมกับสะดุดทรายจนน้ำซุประลอก ออกมาจากถ้วย หญิงสาวถอนใจ พยายามแค้นเสียงจากคอที่ปวดระบม

"คะพี่วรรณ"

"ฉันบอกว่าเวลาไปถึงบ้านแขก ฉันจะเป็นคนเอาอาหารขึ้นไปเสิร์ฟเอง ส่วนแกรออยู่ข้างล่าง บอกตามตรงฉันไม่ไว้ใจวะ นี่ถ้าคนอื่นอยู่ฉันก็คงไม่เอาแกมาหรอก"

นิชาพยักหน้า แต่นึกได้ว่าคนพูดคงไม่เห็นจึงเปลี่ยนเป็นตอบรับเสียงเบา แรงลมจากพายุเมื่อวานทำให้มะพร้าวหน้าริสอร์ทล้มไปสองต้น ฝ่ายสถานที่เลยมาเกณฑ์พนักงานชายไปช่วยกันจัดการ ห้องอาหารจึงเหลือเพียงพนักงานหญิงสี่คน ออเดอร์จากบ้านวิโอพีท้ายหาดทำให้นิชาต้องเดินถือถาดตามวรรณ พี่ใหญ่ของห้องอาหารไปด้วย เพราะมีกฎว่าพนักงานหญิงห้ามมาพบแขกตามลำพังแม้จะเป็นการทำงานตามหน้าที่

"พวกหน้าพรอนด์เมาท์กันใหญ่เรื่องแขกที่เข้าพักบ้านวิโอพี ฉันเองยังตามไปแอบดูเลยเมื่อเช้า เห็นเด่นๆ อยู่หน้าหาดตั้งนาน คนอะไรก็ไม้อู้ ล้อหล่อ ตางี้สีเดียวกับน้ำทะเลเลย หุ่นก็...เอื๊อก น้ำลายไหลวะ" วรรณพูดเคลิบเคลิ้ม ขณะที่นิชาไม่ได้สนใจฟังเพราะมัวเป็นกังวลกับเรื่องที่ออกจนชุ่มมือ หญิงสาวต้องพยายามเกร็งนิ้วเพื่อจับถาดให้กระชับ ผ้าขี้เหล็กยาวเกินไปจนพันแข้งพันขา ส่วนแขนเสื้อก็เลยข้อมือไปอีกตั้งสองสามนิ้ว

ทำไมพี่ชารียาต้องสูงมากมายด้วยเนี่ย...เกินร้อยเจ็ดสิบแน่เลย

"พวกเบลล์บอยมันบอกว่าให้ทิปเยอะด้วย พวกฝรั่งนี่บางคนก็ดีดี บางคนก็ขี้เหนียวจนคนไทยยังอายแทน" วรรณยังวิจารณ์แขกต่อไป ขณะที่นิชานึกหมั่นไส้ผู้ยิ่งใหญ่คนนั้นหน่อยๆ ทางริสอร์ทมีบุฟเฟต์อาหารเข้าที่ห้องอาหารชายทะเล ทำไมไม่ไปกินหา! รู้ไหมว่ามันลำบากแค่ไหนที่ต้องเดินบนทรายเปียกๆ เนี่ย

"...ไม่รู้มีเมียหรือยัง มาพักกับลูกน้องตัวอย่างกับยักษ์สองคน ไม่เห็นมีคู่ควมมาด้วย หวังว่าคงไม่ใช่พวกกินกันเอง เสียตายของแยะ" วรรณหัวเราะคิกคักกับตัวเอง นิชานินหัวหน้าด้วยความกระตาคใจ นอกจากหญิงสาว

ชาวเกาะผู้นี้จะพูดลับหลังผู้อื่นอย่างใจร้ายแล้ว คำพูดคำจายังทำให้ระคายหูด้วย หญิงสาวถอนใจด้วยความโล่งอกเมื่อเห็นจุดหมายอยู่ข้างหน้า

ตอนนี้ในหัวเธอมีเสียงดังวู้งว้าง พานให้มันงไปหมดแล้ว

"เออะ อย่าลืมนะ รออยู่ข้างนอกนี้แหละ เตี่ยฉันเข้าไปข้างในเอง" วรรณากำชับเป็นครั้งสุดท้ายขณะทั้งสองเดินข้ามรากไม้ที่ทอดยาวระเกะระกะพอพินต้นไม้ใหญ่ก็เห็นบ้านวิโอปีปรากฏอยู่ตรงหน้า

แผนการของวรรณาคงใช้ไม่ได้ เพราะสมาชิกทั้งหมดของบ้านกำลังรออาหารอยู่ที่โต๊ะไม้ไผ่ต้นมะพร้าวริมหาด ผู้ชายในชุดสูทลาลองสีดำหนึ่งในสองคนเดินตรงมาแล้วชี้ให้สองสาววางถาดอาหารที่โต๊ะ ซึ่งมีผู้ชายอีกคนหนึ่งนั่งอยู่

ณิชามองไปยังชายคนนั้นโดยไม่ตั้งใจ วินาทีที่เธอจำได้ว่าเขาเป็นใครหน้าที่รุ่มๆ ด้วยพิษไข้อยู่แล้วยิ่งร้อนจนแทบระเบิดออก

ผู้ชายคนเมื่อวานนั่นเอง...กำลังทำหน้าที่บึงอยู่ที่โต๊ะนั้น

แม้ชายหนุ่มจะหันด้านข้างให้ แต่เธอก็รู้ดีว่าเป็นเขา ร่างสูงเต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อในกางเกงว้ายน้ำสีดำนี่เหมือนจะเล็กกว่าที่ควรสมหนึ่งขนาดเสื้อคลุมสีน้ำเงินถูกพาดไว้ที่พนักเก้าอี้อย่างไม่ใส่ใจ ผมสีน้ำตาลยังหมาดขึ้นณิชาเดินไปใกล้พอที่จะเห็นถึงแผงอกกล้ามเนื้อซึ่งมีรอยขนสีอ่อนกระจายอยู่ทั่วและลามลงมาถึงหน้าท้อง หญิงสาวรู้สึกตาพร่าจนเห็นอะไรไม่ชัด ลุง อากาไรใช้ที่พยายามเก็บกดไว้ก็เหมือนจะกำเริบขึ้นมา ความร้อนพุ่งขึ้นสู่สมองมือชุ่มเหงื่อสั่นเทิ้ม ดวงตาพร่าพรายจนจับภาพไม่ชัด หูได้ยินเสียงกรีดร้องของวรรณา เสียงถ้วยจานหล่นโครมครามขณะสติเธอดับวูบลง

อเล็กซิสกำลังหงุดหงิดที่เมื่อเช้านี้ผู้หญิงคนนั้นไม่มาตามนัด จึงได้แต่ออกไปว่ายน้ำทะเลเย็นจัดเพื่อดับอารมณ์โมโห สักพักก็ขึ้นจากทะเลมานั่งรออาหารที่โถง และกำลังคิดว่าควรจะออกไปรอผู้หญิงคนเมื่อวานอีกครั้งดีไหม

ไม่เข้าใจเหมือนกันว่าผู้หญิงคนนั้นมีอะไรดี ถึงทำให้คนที่ไม่เคยเจอผู้หญิงคนไหนอย่างเขาจะต้องไปเที่ยวรอเที่ยวตามหาถึงสองครั้งสองครา

ขนาดอยู่ในอารมณ์ขุ่นมัว หางตาชายหนุ่มก็ยังเห็นพนักงานหญิงสองคน กำลังยกถาดอาหารเข้าสำหรับเขาและบอดี้การ์ดมาตั้งที่โต๊ะ คนข้างหลังดูท่าทางสั้นๆ ก้มหน้าก้มตาเดิน จนชายหนุ่มได้แต่ดำหนิในใจว่าถ้าพนักงานของเขาเดินด้วยท่าทางไร้ความมั่นใจแบบนี้ล่ะก็คงจะอยู่ด้วยกันไม่ได้

ด้วยไม่ยากเห็นอะไรที่ไม่สมบูรณ์แบบ ชายหนุ่มจึงหันหน้าไปมองทะเลระหว่างที่รอให้พนักงานหญิงสองคนนั้นจัดโต๊ะให้เสร็จเสียก่อน

เสียงโครมครามพร้อมกับเสียงกรี๊ดร้องทำให้เขาโมโห พอเขาหลุดลุ่ยขึ้นเพื่อจะต่อว่าก็เห็นพนักงานคนหนึ่งนอนคว่ำหน้าหมดสติอยู่กับพื้นทราย เมื่อตามอนปราดเข้าไปพลิกร่างนั้นขึ้น อเล็กซิสก็ร้องอุทาน

ชายหนุ่มผลึกแก้อีที่ขวางทางออก ก้มลงซ่อนหญิงสาวขึ้นมาในอ้อมแขนโดยไม่เสียเวลาหยุดคิด มุ่งเข้าสู่ตัวบ้าน ขณะขึ้นบันไดหินเดี่ยว ก็ต้องชะงักไปชั่วอึดใจเมื่อได้ยินเสียงพนักงานคนที่กรี๊ดร้องเมื่อครู่บนเป็นภาษาไทยด้วยความโมโห

"ยายบ้าฉิบาเอ๊ย ก่อเรื่องอีกแล้ว ที่นี้ล่ะเอฟบีไอเอาแกตายแน่"

ฉิบา...ฉิบา ชายหนุ่มร้องในใจ รีบมองไปหน้าแดงก่ำด้วยพิชชีในอ้อมแขน เขาจำได้ว่าทำไมเมื่อวานตอนพบกับเธอถึงได้รู้สึกคุ้นหน้าคุ้นตา... เด็กคนนั้นนั่นเอง

อเล็กซิสไม่ใส่ใจพนักงานหญิงที่หันหลังวิ่งกลับไป ชายหนุ่มกระชับร่างร้อนผ่าวเบาหวิวในอ้อมแขนแล้วเข้าไปในตัวบ้าน มีตามอนกับยานิสก้าวตามมาติดๆ

"เจ้านายครับ นี่คือผู้หญิงที่ท่านพบเมื่อวาน"

"จัดหาหมอที่ดีที่สุดมาที่นี่เร็ว" ชายหนุ่มสั่ง มือแกร่งบดผมที่ชุ่มเหงื่อออกจากใบหน้าหวาน และบอกบอดี้การ์ดว่า "นี่ผู้หญิงที่เรากำลังตามหา"

ทั้งสองเข้าใจทะลุปรุโปร่งว่าทำไมพวกเขาถึงหาซื้อหนึ่งในรายชื่อแขกของโรงแรมต่างๆ ไม่พบ...เธออยู่ที่เกาะช้างเพื่อทำงาน ไม่ใช่เที่ยวพักผ่อน ยันนิสเห็นสายตาหงุดหงิดของเจ้านายจึงรู้ว่าเขาหยุดชะงักนานไปแล้ว บอด้การ์ดหนุ่มพยักหน้าให้ตามอนเพื่อนร่วมงาน แล้วรีบลงจากบ้าน ขณะที่ล้วงโทรศัพท์มือถือออกจากกระเป๋าเสื้อเพื่อโทรเรียกรถพยาบาล

อเล็กซิสวางคนป่วยลงบนโซฟา ตามอนส่งผ้าขนหนูสีขาวที่ถูกบิดจนหมาดให้อย่างรู้หน้าที่ ชายหนุ่มรับผ้ามาแล้วเริ่มเช็ดที่ใบหน้า น้ำแปลกที่พอรู้ว่าหญิงสาวเป็นใครเขาก็เห็นความคล้ายคลึงของนิชาตัวจริงกับนิชาในรูปถ่าย ทั้งดวงตาโตๆ ใบหน้าค่อนข้างกลม และริมฝีปากอímที่ตอนนีกลายเป็นสีแดงสดเพราะพิษไข้ แม้ร่างน้อยจะร้อนจัดและชุ่มไปด้วยเหงื่อ แต่อเล็กซิสก็เห็นว่านิชาตัวจริงนี้น่ารักมาก และก็โตกว่าที่เขาคิด ไม่ใช่เด็กอายุสิบสามสิบสี่อย่างที่ปรากฏในรูปถ่าย

นิชาตรงออกมาเมื่อมีอะไรหย่าๆ เย็นจัดมาลูบไล้ไปมาตามใบหน้า หญิงสาวหันหน้าหนีและพยายามลืมตาที่หนักอึ้ง พอมองเห็นว่าใบหน้าที่อยู่ตรงหน้าเป็นใคร เธอก็ขมวดคิ้วอย่างแปลกใจ

"อเล็กซ์เธอคะ..." หญิงสาวถามออกไปเป็นภาษาไทยเสียงแหบพร่า สมองยังมีงง คิดอะไรได้ไม่แจ่มชัด

"ซูว์ นอนนิ่งๆ นิช เธอป่วยมาก แต่ไม่ต้องกลัวนะ เดี่ยวหมอก็มา" เสียงนุ่มนวลมีแววปลอมโยนตอบเป็นภาษาไทยสละสลวย

นิชาแปลกใจจนแทบจะหลุดลุกขึ้น สงสัยคราวนี้เธอจะอาการหนักจริงๆ ถึงได้ยินอเล็กซ์พูดภาษาไทยออกมาได้

ก่อนที่จะเอ่ยถามถึงความข้องใจ เสียงฝีเท้าหลายคู่ที่ตั้งมาจากบันไดด้านล่างก็ทำให้นิชาค่อยๆ ยันตัวเองขึ้นนั่ง พอสายตาละจากใบหน้าคมเข้มไปหยุดที่แผงอกเปล่าเปลือยลำสัน หญิงสาวก็หน้าร้อนชู้ยิ่งกว่าเดิม แต่พอหันหน้าหนีไปทางอื่น สายตาเธอก็ปะทะกับคนที่พันประตูเข้ามา หญิงสาว

หน้าซีดเผือด ร้องอุทานด้วยความตกใจ แทบจะสร้างไไขในทันที

เอฟบีที่หน้าอึ้งทึ่งเครื่องเครียดเดินเข้ามาพร้อมกับบรรณาและฝนที่ต่างชะเง้อมองเหตุการณ์ตรงหน้าอย่างสนอกสนใจ เอฟบีหนุ่มตาแทบจะกล่นออกมานอกเบ้าเมื่อเห็นว่าพนักงานใต้อาณัติของตนกำลังนั่งเอนๆ อยู่บนโซฟายาว ขณะที่ชายร่างสูงหนาซึ่งเป็นแขกวีไอพีกำลังก้มๆ เงยๆ อยู่ตรงหน้าทั้งที่สวมกางเกงว้ายน้ำสีด้าตัวเล็กจิ๋วเท่านั้น

พอเห็นสายตาของผู้มาใหม่่อเล็กซิสก็นึกขึ้นได้ว่าตนเองอยู่ในสภาพที่ไม่เรียบร้อยนัก ขณะมองหาบอดีการ์ดเพื่อจะเรียกหาเสื่อผ้า ตามองก็ลงมาจากชั้นบนพร้อมยื่นชุดคลุมผ้าเนื้อหนาให้อย่างรู้ใจ ชายหนุ่มจึงหันหลังให้กับทุกคนแล้วจัดการกับตัวเอง หากแต่หูก็ยังได้ยินเสียงกระด้างแผ่วต่ำของเจ้านายณิชาอย่างชัดเจน

"ก่อเรื่องอีกแล้วนะแม่ณิชา ฝนรายงานฉันหมดแล้วว่าเมื่อวานนี้เห็นหล่อนนั่งอยู่ที่ชายหาดกับแขก วันนี้เลยคิดจะออเซาะเซาะล่สสิ หล่อนรู้ไหมว่ามันเสี่ยงงานเสียการ แล้วก็ผิดกฎร้ายแรงขนาดไหน งามหน้า" เอฟบีเปิดฉากด่าโดยพยายามตัดน้ำเสียงให้ราบเรียบ ผู้จัดการชายใจหญิงแน่ใจว่าแขกคนสำคัญคนนี้ไม่เข้าใจภาษาไทยจึงต่อว่าพนักงานอย่างไม่เกรงใจ พอเห็นว่าณิชายังนั่งเบิกตามองเฉยโดยไม่กระตือรือร้นลุกขึ้นก็โมโห เดินเข้าไปกระซอกแซกอย่างไม่เบาปาก

อเล็กซิสหันขวับเมื่อได้ยินเสียงร้องของหญิงสาว เขาบัดมือของเอฟบีออก แล้วตวาดลั่นเป็นภาษาไทยชัดเจน "พอที อย่ายุ่งกับผู้หญิงคนอื่นอีก!"

เอฟบีตกใจจนอ้าปากค้าง

"ออกไปจากที่นี่ให้หมด ไปสิ หรือจะให้โยนออกไป" อเล็กซิสมองเอฟบีและพนักงานคนอื่นๆ ด้วยสายตาเกรี้ยวกราด รู้สึกโมโหกับสิ่งที่ผู้ชายคนนี้ทำกับเด็กสาวที่อยู่ในความรับผิดชอบของเขา

"แต่ท่านครับ พนักงานคนนี้...คือทางเรามีกฎว่าห้าม..." แม้จะกลัว

แต่เอพิก็รู้สึกขัดใจที่จะปล่อยให้พนักงานหญิงหน้าชื่อแต่เต็มไปด้วยมารยา
ล่อยนวลไปได้ ที่สำคัญต่อหน้าลูกน้องอีกสองคน ถ้าเขาจัดการหนี้ชาไม่ได้
ก็คงจะเสียการปกครองหมด

"ช่างกฏบ้านนั่นเถอะ" อเล็กซิสตวาด "นายรู้ไหมว่าฉันเป็นใคร ไม่สิ
ฉันเป็นอะไรกับหนี้ชาต่างหาก" ชายหนุ่มกระซอกเสียงถาม หันไปมองหนี้ชา
แวบหนึ่งก็พบว่าหญิงสาวนั่งหลับตาฟังพนักโซฟาด้วยท่าทางไร้อารมณ์
หัวใจเขาร้อนรนขึ้นอย่างประหลาด

หนี้ชาเองได้ยืนแบบนั้นก็รู้สึกสะอิดใจ พยายามตั้งสติเพื่อฟังสิ่งที่อเล็กซิส
จะพูดต่อไป แต่ก็แทบจะฝันไม่ไหว เธอค่อยๆ เอนตัวลงนอนบนโซฟาอีกครั้ง
หูแว่วๆ ถึงสิ่งที่ชายหนุ่มพูด

"ฉันเป็นญาติกับหนี้ชา อันที่จริง...เป็นผู้ปกครองของเธออีกด้วย..."

เสียงกรีดวกราดของอเล็กซิสดังต่อไป แต่หนี้ชาจับได้ไม่กี่คำ ก่อนสติ
ของเธอจะดับลง

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160622818.html>